

Bíborszínű alkony

B. Moravetz Edith és Bánlaky László versei

Bíbarszínű alkony

B. Moravetz Edith és Bánlaky László versei

2021
Óbuda

© Bánlakyné Moravetz Edith (Edit versei)
© Bánlaky László (László versei)

ISBN 978-615-01-2437-7

Felelős kiadó: Bánlakyné Moravetz Edith

Kivitelezés: Scriptor Kft.

ELŐSZÓ

A kötet címe szimbolikus is. Merthogy az „alkony”-nak más a hangulata, mint a „naplementé”-nek.

Az alkony nem szomorú, mert az alkony háttérében ott tudja az ember a Napot. A Napot, amelynek a sugarai már nem vakítanak, vagy kápráztatnak, hanem szelíden világítanak. És megsimogatják a kései bátor pipacsokat. És átfestik a világot: másként láttatják a dolgokat. Az alkony egyszerűen gyönyörködtet.

Az alkony színét adhatja tűz is. Tűz, amely hol csak parázslík, hol lángra lobban, lobog, vagy tartósan izzik. Már nem perzsel, nem éget fel, hanem fényt ad és melegít önmagát felemésztve.

A címet mint az alkotó, értéket teremtő időződés programját szívesen ajánljuk az öregek hitének.

EDIT VERSEI

I. fejezet
HANGULAT

ANYA!

Végre újra a karjaimban

Ó be sokszor hallom,
múltból csengő hangot;
ám ez most valóság,
dobban szívem nagyot!

„Anya!” „Édesanyám!”
Lányim jönnek hozzám.
„Világ összes kincsét
lábad elé hoznám!”

Mint apró leányka
előttem ott állva;
tavaszi bokrétát
teszték a vázámba.

Nézlek könnyes szemmel,
oly boldogság tölt el.
Ti vagytok kincsei
anyai szívemnek.

Újra átölelem
három gyermekemet,
„Édesanyám!” szónál
drágább nem kell nekem.

Óbuda, 2021. április 26.

EMLÉKEK ÚTJÁN

Bizonytalan indulok emlékek útján.
Nyúlok függönyhöz, ám mielőtt elhúznám,
egy percre megállok, vajon akarom-e
fellibbenteni? Elviselni tudom-e?

Gondolkodom, mi végre e kíváncsiság?
Azóta hullt könnyim netán felszárítják?
Adnak-e új erőt jövőt elviselni,
göröngyös utakon emelt fővel menni?

Mély levegőt veszek, s meglibben a függöny,
tárul eléem csodás lila szagosbükköny.
Gyönyörködöm benne, illatát beszívom,
de vigyázni véle, mert roppant csalékony!

Fürtjei bájosak, gyönyörködtet szemet,
ám mérgező, ne kockáztassad életedet!
Bódult pillanatok, percek elragadók,
nem hagyta ekként legyenek maradandók.

Nyújtottad a kezed, magadhoz emeltél,
szép szerelmes szókkal édest hitegetté.
Ígértél dús jövőt, Holdat, csillagokat,
ragyogó napsütést, létet illatosat.

Hanem elmúlt a nyár, virágok elnyíltak,
te is velük tűntél, emlékek maradtak.
Bár akárhányszor is szagos bükkönyt látok,
visszasírom mindig ez álomvilágot.

Herceg!

Légy óvatos mikor, fűt, fát, virágokat
festesz kedvesednek, lehet csillagokat
képzél a helyükbe, s maradsz egymagadban
ígéreteiddel, vigasztalhatatlan.

Budapest, 2020. június 22.

KENYÉR ÜNNEPE

Áldott kenyér
ünnepének reggelén
arany búza
illatárja száll felém.

Sok embernek
kérges lesz a tenyere;
magam előtt
látom miként görnyednek.

Magot vetnek,
aratnak és csépelnek,
majd a malom;
végül sütnék kenyeret.

Köszönjük meg,
értük szóljon ez ünnep.
Fáradtságot
nem kímélnek, nem szűnnek.

Budapest, 2017. augusztus 20.

KORAI CSALÓDÁS

Mindennapi feketém.

Kávéillat lengi körbe a szobám,
nagy huncutul zugból-zugba kandikál.
Pajkost kuncog, orrcimpámra rátalál,
ébresztőt fúj, bár tudja, hogy még korán.

Ó te zsvány, nem látod, még aludnék?
Édes álmom a szememről elillan;
fenséges íz, mely nyelvemre besurran.
Lemondani rólad soha nem tudnék.

Döbbenettel fedezem fel a határt,
kezem nyújtva a kávéscsésze után.
Nem valóság, csábító érzés csupán,
mi átáradt szomszéd nyitott ablakán.

Kászálódom, lábam papucsot keres.
Nem lehet, hogy e reggeli átverés,
szívembe a mai napra sebet véss'.
Kábult kómasan konyhába kimegyek,

feketémet a főzőmbe felteszem.
Kávé illat még ide is elkísér,
vállam fölött bögrécskémben be is néz.
Szitok szóval szomszédot leteremtem.

Kicifrázva oly jól esett lelkemnek;
hisz miatta korán kellett ébredjek.

Budapest, 2020. augusztus 3.

LÁTOK

Láttad? Mögötted sűrűn bokrokkal fedett
kusza táj, hol múltad jelei rejteznek.
Jókat, rosszat kereshetnéd kutathatnád,
most nincs időd, szakadék tátong lábadnál...

Látod? Előtted homály, köd borít mindent,
leplet tapintaná kezed, mely fényt libbent.
Reménnyel telt szíved őrült iramban ver,
dübörögve tarol, mint ismétlőfegyver.

Szemed hiába mereszted, színekavalkád
tör fel, melyen át emlékekből olvasnád
a szépet, jót s reményt, alkotnál képeket,
ám gúzsba köt a fájdalom – **KIÁLTANÁL!!!!**...

Szavak repkednek, összehangolt küzdelem.
Figyelsz. Bár hallod, hozzád szólnak, emelnek,
– mázsás súlyt cipelsz – lépnél, menni szeretnél;
fejed zug mint a Niagara vízesés...

Eddig részese voltál mozdulatodnak,
ezúttal nem vagy ura akaratodnak.
Mint kitömött szalmabáb, melyben nincs élet,
– biztatnak – s kezdetét veszi a harc érted...

Mentőben feléd kérdések záporoznak;
igyekszel adni logikus válaszokat -
vajh sikerül, ki tudja, nincs visszajelzés;
kutakodom: keresek egy szót, egy elmést?

...

Csak a villogó fény, mely ép szemem bántja,
s mentő-sziréna, utat söpri tisztára.
Elsőbbséget kapunk, hisz tudja mindenki,
elég egy perc is, mely életet mentheti.

Embertársaim, akik utánunk néztek,
félre állva imát rebegtek-e értem?
(Robogó mentőre hányszor tekintettem
könyörögve: „Ó Uram! Mentsd meg ez embert!”)

...

Idegenek közt, tolószékbe szíjazva,
robog át velem a mentősök osztaga.
Szakorvosok hada vesz körül, mind tudja,
újabb ember létét bízták a harcukra.

...

„**LÁTOK!**” Szinte bűvölten kiáltom a szót,
mikor végre szemhéjam visszavarratott;
majd segítséggel résnyire megemelik,
s az erős **FÉNY** szememhez beszüremkedik...

Budapest, 2021. január 21.

KÍVÁNOK TINÉKTEK!

Karácsonyfán díszeket,
figurákat, mézeset,
fahéj-illat bódítót,
szaloncukrot, mogyorót,
csizmák alá ropogóst
csillogó hótakarót!
Szívekbe szeretetet,
Kisdéd legyen veletek!

Óbuda, 2020. december 14.

MOSOLYGÓS SZARKALÁB

Elindult a szarkaláb, egyet-kettőt lépett.
Szeme körül az arcán, mutatott sok évet.
Férfi ujjak követték, finoman simítva,
„Isten hozott kis vendég” mosolyra vidítva.
„Szeretem a mosolyod!” Súgta a fülébe.
A szarkaláb ekkortól lett napi vendége.

Budapest, 2019. március 22.

LEHAJTOM FEJEMET

Elbúcsúzom tőled!

Tegnap még itt voltál, ma már messze tőlünk,
csillagtávolságból látod már a Földünk.
Tegnap még nevettünk, terveztünk utazást,
nem hallanál most mást, fel-feltörő sírást.

Erős, határozott egyéniségeddel
embertársaidat jó úton vezetted.
Példás volt az élted, emelt fővel mentél,
piciny leánykaként, háborút vészeltél.

Korán vesztetted el drága Édesanyád,
nem siránkoztál, hogy nagy teher hárult rád.
Akkor lettél boldog, mikor férjhez mentél,
hűséges pároddal élet-utat tettél.

Később emelt fővel, cipelted sorsodat,
senki nem hallotta siránkozásodat.
Akkor sem szisszentél, mikor az ég zengett,
vállon nehéz kereszt, te tetted, mit kellett.

Példa voltál nekünk, hogy élni miként kell,
sok-sok intelmedet a szívünkbe vésted.
Aki ismert téged, hangod nem felejtí,
okos tanácsaid élten át szívleli.

Sosem lettél „néni” - mindig Cilu voltál,
szép korod megélted, Te ifjú maradtál.
A föld legyen könnyű, imám szálljon érted.
Lelked találja meg hõn szeretett férjed!

Budapest, 2020. június 7.

NÉVNAPODRA

(Férjemnek szeretettel)

Ragyogva kél a Nap, mint aki tudja,
névnapod van, s õ velünk ünnepel.
Tájat aranyló sugara borítja,
teleszórja szivárvány színekkel.

Hoztuk tenéked szívünk szeretetét,
- el ne vesszen, egybegyűjtve legyen -
ajándék csomag, ekként nyújtjuk feléd,
kincsként őrizz örökké lelkedben!

Óvatost bontsd ki, titkok őrizõje,
szálanként súgja a László nevet;
„Isten éltesen” szavak kísérõje.

Kívánunk sok-sok boldogságot neked!
A szeretet élted iránytűje,
s örökre vezérlõ csillaga legyen!

Budapest, 2020. június 27.

NINCS TÖBB ELADÓ LÁNY?

Elhamvadt a parázs,
nincs ki tüzet rakjon,
aki tűzifákat
baltával aprítson.

Nincs már sütés-főzés
szorgos kezek nyomán;
nem készül húsvétra
sok szép hímes tojás.

Gémes kútnak ága
mered a magasba;
nincs ki tiszta vizet
felhúzza hajnalba'.

Locsoló legények
elkerülik házam,
pedig nem is oly rég
pálinkát kínáltam.

Százával hímeztem
piros tojásokat,
tudták, ki korán jön,
sok szépből válogat.

Hetedhét határba
elterjedt a híre,
egymást noszogatták,
„Locsolkodni gyere

három hajadonhoz!”
Máskor is benéztek,
jöttek háztűz-nézni
szorgalmas legények.

Lányim férjhez mentek,
nem füstöl már kémény,
magamban maradtam,
nem jön többé legény.

Nincs több sürgés-forgás
piciny kis konyhában.
Egyre lassúbb lettem,
végül is megálltam.

...

Hanem ahogy telnek-
múlnak egyre évek,
pöttöm unokákból
lőn fehércselédek.

Csattog a kis balta,
megtelik a kamra.
Szakajtóban tojás
kerül az asztalra.

Nagy a sürgés-forgás,
füstölt sonka, kolbász;
Bodri kutya vakkant,
lábak között bóklász.

Ellesik a fortélyt.
Hallgatják a rejtélyt,
hímes tojás révén
varázslatos Erdélyt.

Nagyanyó sóhajtott.
Talán porszem hullott
ragyogó szemébe?
Egy könnycsepp csillog ott!!!

Óbuda, 2021. április 3.

ŐSZI ANZIKSZ

Szonett

Altató dalt füttyöl a szél este.
Ragyognak a csillagok az égen,
Hold a Vénuszt táncra kéri éppen.
Elpihent a város, nyugszik csendbe’.

Ember, állat elfáradt, már alszik.
Álmaikban messzi úton járnak,
lehet, hogy a hetedik határban.
Néha egy-egy madár-pitty még hallszik.

Lámpafényben fák árnyékot vetnek,
földre színes falevelek hullnak.
Szerelmespár kézen fogva sétál.

Nézem őket, s emlékek szívembe
varázsolják a csodaszép múltat.
Égen a Hold Vénusztól odébb áll.

Budapest, 2017. szeptember 21.

RÓZSÁS ÜZENET

Mint kifeszlő rózsabimbó,
szirmát méhnek kitárja,
szám is épp úgy vágyakozik
csókkal teli ajkadra.

Virág szirma tövén nektár,
bódító az illata.
Méhet vonzza, elcsábítja,
kelyhében elringatja.

Mondják, görög isteneknek
nektár volt az itala.
Ételük az ambrózia,
én is vágyom csókodra.

Jöjj öleld át derekamat,
kapjál gyorsan karodba!
Ámor eltalált nyilával,
sóhajok sóvárogva.

Ne hagyj soká vágyakozni,
nyújtsd felém a kezedet!
Selymes puha érintéssel
simítsd végig testemet!

Szellők szárnyán elringatva
andalít e szerelem.
Csillagszemed sugarától
édenkertben ébredtem..

Óbuda, 2020. december 22.

SÁTÁNI ÁLOM

Vihar, vihar hátán!
Üldözött a sátán,
ma éjjel álmomban
eredt a nyomomba.

Kihalt épületben
lépcsőkön felfele,
lepusztult nagy házban,
tetőre kimásztam.

Bárhogy igyekeztem,
utolér, éreztem.
Kapaszkodni kezdtem
tetőn cserepekbe;

zúdultak le sorban,
törésük hallottam.
Míg utánuk csúsztam,
ereszt megmarkoltam.

Égető lehelet
nyakamat perzselte,
Szó rekedt torkomban
hörgésem hallottam.

„Valaki segítsen!”
Nem hallja senki sem.
Nincs aki megmentsen?
Így kell majd elvesznem?

VALAKI mégiscsak
hangomra felriad;
kedves becézése
álmomból felébreszt.

Villámlik, mennydörög,
ez lenne az ördög?
Eső ablakomon
kopog monotonon ...

Most már megnyugodva,
szebb álomban bízva,
bevacolom magam
ölelő karodba.

Budapest, 2017. július 11.

SOK ÉVE ENNEK, Ó DE RÉG VOLT

Testemet még hívogatón
puha ágyam húzza,
ám lábam keres óvatost,
papucsomba dugjam.

Menni kell,
rögvest
szól majd
a vekker!

Hány éve ennek,
ki tudja,
hogy először keltem
e hangra?

Konyhába kábán kitámolygok,
villany nem kell, nem kapcsolok.
Kávé folyik főzőből lassan,
szobát megtölti illata.

Menni kell,
rögvest
szól majd
a vekker!

Hány éve ennek,
ki tudja,
hogy először keltem
e hangra?

Csésze már kézben, két cukor,
hűtőből tejet előveszem.
Ujjam simítja, régi bútor,
szolgál minket hűségesen.

Menni kell,
rögvest
szól majd
a vekker!

Hány éve ennek,
ki tudja,
hogy először keltem
e hangra?

Még mindig álomittasan,
kávával telt csészém tenyérben,
bújok vissza, az ágyamban
iszom a kávé, már-már ébren.

Menni kell,
rögvest
szól majd
a vekker!

Hány éve ennek,
ki tudja,
hogy először keltem
e hangra?

De mért nem szólal meg már végre
a vekker, mint oly sok éve?
Férjem kérdezi, mért vagy ébren,
hisz oly jó a nyugdíjas élet?!

Hát ezért
nem szólal
meg
a vekker;
dolgozni menni
többé
nem kell.

Hány éve ennek,
ki tudja,
hogy először
nem erre
a hangra
keltem?

Budapest, 2017. szeptember 20.

SUTTOGÓ SZAVAKTÓL...

Amikor átléptem a kórház küszöbét,
suttogó szóból vált diadalüvöltés.
Mint egy elevátor, megmarkolta karom,
gúzsba kötött, emelt, mozdulni sem hagyott.

Akár egy óriás kitátotta száját,
egyből beszippantott, nem tudtam mi vár rám.
Orvul settenkedett, erőm felőrölte,
kezemből a tollat álnok mód kitepte.

E kegyetlen tette vajon mi készítette?
Netán arany, ezüst, esetleg hírneve?
Mindent beleadott apait, anyait.
Húsba mélyesztette rettentő karmait.

Vicsorgott a foga, kereste eremet,
mikor reá talált, szívta a véreket.
Guvadt szemeivel kutatta a gyengém,
gáncsot vetett végül, térdre letepervén.

Megmenekülésnek esélyét sem láttam,
több mázsás súlyával nyomott le a sárba.
Elorozta tőlem a lehetőséget,
hogy valaha egyszer megtaláljam énem.

Innen nincs menekvés, hiába is lestem,
szabadulásomat akárhogy kerestem.
„Kettőn áll a vásár” tartja a közmondás,
ám mókuserékből sosem lesz kiszállás.

Nehezedett reám, akár egy rémálom,
nem hallotta senki segélykiáltásom.
Marionett bábként mozdítottam lábam,
ütemre, ritmusra, nyújtóztattam vállam.

Hajnali fél négykor indul a tortúra,
takarító néni szögez az ágyunkra.
Zuhanyozás, kávé, csoportos gyógytorna,
Tangéntor, majd masszázs, egyéni gyógytorna...

jön a szénsavfürdő, interferencia,
bemer ágy, ultrahang, jaj ne hagyjam ki a
víz alatti tornát! Mindezt besűrítve.
Zsemlyét csöppnyi vajjal hozzá reggelire.

Ugye ezek után nem is csodálkoztok,
hogy egész délelőtt gyomrom korog-morog?
Mikor jön az ebéd, már kopog a szemem,
oda sem figyelve nyelem a levesem.

Akár egy szenes zsák dőlök el az ágyon,
még ritex pakolás bűdösét sem bánom.
Hanem a délután, no az már élvezet,
behunyt szemem előtt pereg az életem.

Élőképben látom a gyermekkoromat,
diákéveimben be sokat sportoltam!
Ó de nagyon vártam, legyen tornaóra!
Rövid-távfutóként álltam dobogóra.

Úgy tartották akkor, ez ad majd alapot,
hogy öregségemben ne lopjam a napot!
És mostan itt fekszem, a kórházi ágyon,
fogam vicsorítva, suttogó párnámon.

„Lám, hogy nem tétlenkedsz? Megtaláltad helyed!
Sajgó porcikáid most majd rendbe szeded!
Mert ki alapozta ifjúként jövőjét...”
Suttogó szavaktól: **oroszlánüvöltés**

!!!

Budapest, 2017. december 26.

SORS-KERESZTJE

Mindenkinek megvan a maga keresztje,
mit sors vállára tett, hogy végig cipelje.
Hangos könyörgését nem hallja meg Isten,
nehéz súlyán csupán szemernyit enyhítsen.

Roskadozhat lába a mázsás tehertől,
midőn földre tenné, látja, amint eldől.
Csakis abban bízhat, keresztből annyit kap,
amennyit a válla roppanásig bírhat.

Hogyha a keresztjét mindenki letenné
egymás után sorban, s odaállna mellé,
megszemlélve össze, sajátjáért nyúlna;
hiszen az hozzá nőtt - új szokatlan volna.

Budapest, 2019. szeptember 30.

SZERETET-LAKA

Szeretetből kötöttem bokrétát;
lélek-mezőn bújtak ők elő.
Fogadd tőlem szívemnek szándékát,
boldogságból mosolyt érlelőt.

Szálanként mind különös vallomás,
titkot sug, hallgasd figyelemmel:
„Vihar zónán átjutni vajúdás,
megküzdve a nagy végtelennel.”

Csipkefodor ékíti ruháját,
ezt látva, drága kincsnek véled;
holott rejti fájdalmi múlását,
titkolva belső gyöngeséget.

Ha szél fújja, elküldi sóhaját,
s felhők fölé száll, mint lant hangja.
Ám tudja az utat, haza talál
szívhez, mely a szeretet-laka.

Körbelengi bódító illatár,
magasba felemelve fejét.
Ő az, ki mint győztes főnixmadár
lelkünkben megleli a helyét.

Budapest, 2020. március 22.

SZILVESZTERI JÓTANÁCSOK

Szádban már érzed sült malac ízét,
Várod, hogy mit hoz neked az újév!

Előre túrva, jövőbe mutat!
Fordít a földből sok jó szerencsét!

Dollár köteggként káposzta levél,
Asztalon feszít, akár egy jelkép.

Lencse is segít, sőt svédasztalon
Pikkelyes hálnak se legyen híja.

Ha pénztárcádba pikkely kerülne,
Gyors gazdagodást várhatsz az évre.

Bő rizses tálad szórd mazsolával,
Díszítsd közben szőlőszemekkel .

A gránátalma Törökországban
Elevenít meg pénzt és jólétet.

Világban szerte fánkot is sütnek,
Szerencse-érmék belekerülnek.
Aki találja, már nemsokára
Nagy szerencsében lesz annak része.
!

Tilos lesz enned vadat és szárnyast -
Futnak és szállnak -, rák visszahalad.
!

Akármint ízlik, maradjon morzsa!
Jut jövőre is, tálad mutatja!

Budapest, 2017. december 31.

SZÜLETÉSNAPI KÖSZÖNTŐ

Életünk derekán találkoztunk ketten;
nyújtottad a kezed, s én a társad lettem.
Boldogan köszöntük, és Urunkat kértük,
bárcsak egy évet is adjon így minékünk.

Nem egy év, s nem kettő, számolatlan jötték
éltünkben vidáman, ragyogón, örömben.
Kivirult a világ, kiderült az égbolt,
nem is emlékeztünk, a rossz mily nehéz volt.

Hanem a szél sodort váratlan felhőket;
dörgött és villámlott, áztunk az esőben.
Azt hittük, itt a vég, jelent s jövőt féltük,
közös imát mondtunk: „Segíts meg Istenünk!”

El is múlt a vihar, ahogyan érkezett,
fejünk fölül tűntek a sötét fellegek.
Holdtalan éjszakán csillagszemed ragyog,
öledbe vackolok, védőn ölel karod.

Bátorítva, bízva, egymás kezét fogva;
immár huszonhat év telt el jóban, rosszban.
Köszönöm, hogy jöttél, s most is itt vagy velem,
Nyolcvanötödiken Istenünk éltesse!

Harkány, 2017.október 20.
(helyett: Budapest, 2017. október 10.)
feleséged: Bánlakyné Moravetz Edit

UTOLSÓ SZÓ JOGÁN

Csendben vagyok, nem panaszkodhatom,
nekem még nincs hozzá jogom.
Hisz itthon vagyok, hol szeretettel
ápolnak, nagy türelemmel.

Az egy dolog, hogy fájdalm'im nagyok,
lázam az egekbe csapott.
Mellkasomban nagy ólomsúly nyomaszt;
Föld kínozhatta így Atlaszt.

Ha fel kell kelnem, megroggyan lábam,
kapaszkodom az ágyfában;
Ó Galilei! Hisz minden mozog!
Nem én, hanem a Föld forog!

Fejemben ördögi táncot járnak
rabszolgái a sátánnak.
Ígérték nekik, új társat kapnak,
Istentől elrabolhatnak.

Uram teremtőm! Nyújtsd felém kezed!
Ne hagyd elveszni lelkemet!
Példát mutattál, álltad kínokat,
hívsz magadhoz mártírokat.

Krisztus a mennyben! Könyörülj rajtam!
Benned hittem, mindig bíztam!
Most sem hagysz magamra, itt vagy velem!
Végő szó is a Te Neved!

Óbuda, 2020. november 30.

TUDOK EGY SÍRÓSAT

„Tudok egy sírósat,” hej, de sokszor mondtuk,
el is tűnt azonnal, addigi mosolyunk.

Átéreztük mi is barátunk bánatát,
könnyítettünk volna szívének fájdalmán.

Ám tudtuk nagyon jól, neki kell vinnie
batyujának súlyát. Cipelni senki sem
képes azt helyette. Együttérezésünket
egy sóhajba zártuk:

„Tudok egy sírósát,”
hej, de sokszor mondtuk!

Budapest, 2017. július 28.

II. fejezet

ÉS JÖNNEK SORBAN

A MAMA MINDIG VÁR

Ma éjjel álmomban újra otthon jártam,
köszönteni mentem drága jó Anyámat.
Óvatost öleltem hisz olyan törékeny,
reméltem, bajoktól örökre megvédem.

Vállamra hajtotta fáradtan a fejét,
láttam örömkönnyben csillogni a szemét.
Évek óta vártál, vágytál találkozást,
elfoglaltságomat reméltem, megbocsásd.

Apró dolgos kezed arcom simította,
régi kedves dalom dúdoltad alatta.
Míg picinyke voltam, altattál el ezzel,
ettől nyugodtam meg, mikor felnőtt lettem.

Vészterhes vihar közt most is tőled várom,
ígérd nyugodt hangon rég várt szabadságom.
Érzem, mindig itt vagy, ha szükségem van Rád,
csak egy szót kell szólnom, szívemből a MAMÁT!

Óbuda, 2021. május 2.

A PILLANAT VARÁZSA

(Döntés előtt)

Tőled függ életed újabb fejezete:
Hogyan határozol? Vedd sorsod kezébe!
Rázzad le magadról a gáncsoskodókat,
Kullancsként tapadó rosszat akarókat!

Akik bíznak benned, el ne veszítsenek.
Verseidből nyernek reményt, szeretetet.
Csobogó csermellyel szomszédokat olthassák,
Keljen szárnyra szívük madarak hallatán.

Szívárványszínekből fond élted fonalát,
Így tudod elnyerni emberek bizalmát.
Bármely pillanatod nyújthat fordulatot.
Hozzá ki magadból csodás varázslatot!

*(Szeretettel ajánlom Magdolna Faragónak
köszönöm a biztató szavait!)*
Budapest, 2016. július 29.

AZ EZREDIK

(Köszöntő)

1000.

Hat éve van immár annak,
hogy született első versem.
Az, hogy ezer lesz belőle,
még csak álmodni sem mertem.

Gondolatim egyre gyűltek,
tollhegyekre jöttek szavak,
zabolázni nem lehetett,
maguktól felsorakoztak.

Téma ezerféle akadt;
szeretem a természetet,
a kelő Nap, Hold, és felhő,
növény, állat, folyók, hegyek,

az érzelmek: öröm, bánat,
mind versekbe kívánczoztak.
Szerelemről szólt a dalom,
boldogságot szívbe loptak.

Nyújtottam én vidámságot,
mesét mondtam gyermekeknek,
vagy izgalmas kalandokat
a kíváncsi felnőtteknek.

Midőn vihar tépte fákat,
vírus lepte a világot,
örökíteni kellett;
várva rettegve holnapot.

Boldog voltam, hogyha gyógyírt
nehéz helyzetben nyújthattam.

Álmodozva szebb jövőről,
kitartásra buzdítottam.

Bármily sivár volt a sorsunk,
REMÉNYT soha nem feledtem,
„Editkés” verseim végén
biztatásul cseppentettem.

Azt is tudtam, talentumot
Istenemnek köszönhetem.
Hogyha Úrhoz szállt fohászom,
Imát ajkammal rebegtem.

Térdeim ha megroggyantak,
önbizalmat Tőle nyertem.
Hamis hangon sosem szóltam,
igazságból állt a versem.

Olvasói biztatások
jöttek egyre, reményt adtak.
Sokan kíváncsian várták,
s alkotásim... sorakoztak...

Immár hat éve van annak,
hogy született első versem.
Az, hogy ezer lesz belőle,
még csak álmodni sem mertem.

...

Írok-e még? Miként lesz majd?
Sajnos jövőbe nem látok.
Újszülöttet nyújtom nektek:
szeretettel fogadjátok!

BIZTATÓ JELEK

Tavaszi Nap ontja biztató sugarát,
nyitott ablakon át hallom madár dalát.
Körbelengi szobám illata friss földnek,
áldó üzenete ez a természetnek.

Lelkem mégsem boldog, szívem csak úgy sajog,
testemben remegek; roppantanak fagyok.
Fájdalommal tölt meg emberek sóhaja,
ellepi e földet sors-tragédiája.

Kérdik: Miért nem írsz? Nagy a csend körülötted.
Krisztus mellé álltál, keresztjét cipeled? -
Rogyadozik léptem, csak vonszolom magam,
malasztot kortyolnék Istentől szomjasan.

Mért e nagy büntetés? Ily nagy volt a vétkünk?
Földi létünkben is, mint pokolban égünk.
Gyarló ember vagyok, Reá feltekintek;
biztatón néz le rám, szemei szelídek.

Nézz hát körül jobban, lásd mit is tettetek!
Embert gyilkoljátok, irtva természetet.
Tőlem elfordultok, s könyörögve kértek?
Bűnt bűnre halmoztok, kegyelmet remélték?

Hanem a természet mégsem hagyja magát,
Nap is szeretettel ontja a sugarát.
Múlik Isten harag, közeleg a Húsvét,
büntetés véget ér, lásd malaszt reményét!

Óbuda, 2011. március12.

BOLDOGÍTÓ IGENHEZ

*Arany folyóban sárga rózsa
ragyog, elbűvölő varázsa.
Mosolygón ígér boldog percet,
szeretetlenben reményteljeset.*

Szent-oltár elé vezethessen,
várta izgatottan kedvesed.
Örökös hűség jutalmatok,
beteljesülnek régi álmok.

Mondta, nyílik még sárga rózsa,
sok idő telt el már azóta.
Most eljött várva várt valóság,
nyerte díját állhatatosság.

Miként e virág boldogságban,
szeretet-évek számatlan,
egymást átölelve töltésétek,
ne gyűljenek felhők fölétek!

Életetek csónakja ringjon,
a sárga rózsa mindig nyíljon,
öleljen boldogító zene,
szívetek ezt sose felejtse.

...

Esküvőre készültünk régen,
nem gondoltuk, hogy vírus leszén.
Sajnos odázni kell e percet,
rózsanyílást reményteljeset.

Hanem tudjuk, hogy a szerelem
legyőzve mindent: időt, s teret,
óriási győzelmet arat!
Bimbóból csodás virág fakad!

*Bogyóka esküvőjére
Budapest, 2020. június 20.*

BÚCSÚZIK A NYÁR

VIII. szonett – őszirózsza

*Szemekbe ékül, mámorosan szépül,
hajnali fényben, ébredő élet.
Természet végül, elbódulva szédül,
az elmúlt éjben, álmodott szépet.*

Üzenne nagyot, látja nyomot hagyott,
tavasznak, nyárnak, túl hét határba'.
Szívre balzsamot, kínál őrangyalod,
ha őszi árnyak, kúsznak a mába.

Őrzi irigyen, fölbecsülhetetlen,
tegnap emlékét, rejtelmességét,
sajátost enyhítvén, fájdalmát tűrvén.

Vágya időtlen, leküzdhetetlen,
keresni létét, elmúlt színességét,
míves körívén, tájak bordűrjén.

Fordított mesterszonett:

VIII. szonett – őszirózsza

*Míves körívén, tájak bordűrjén,
keresni létét, elmúlt színességét,
vágya időtlen, leküzdhetetlen.*

Sajátost enyhítvén, fájdalmát tűrvén.
Tegnap emlékét, rejtelmességét,
őrzi irigyen, felbecsülhetetlen.

Ha őszi árnyak, kúsznak a mába,
szívre balzsamot, kínál őrangyalod.
Tavasznak, nyárnak, túl hét határba',
üzenne nagyot, látja nyomot hagyott.

Az elmúlt éjben, álmodott szépet.
Természet végül, elbódulva szédül.
Hajnali fényben, ébredő élet,
szemekbe ékül, mámorosan szépül.

Budapest, 2017. szeptember 26.

CSIKOROG A FOGASKERÉK

Annyit kértél, csak négy sort
írnak minden reggel.
Bizonyítsam ezzel is,
hogy nagyon szeretlek.

Jókedvű légy és vidám,
tele életkedvvel!
Tálcán hozom reggelid
neked írt versemmel.

Kívánok szép ébredést,
Indítsd jól a napot!
Nekem ez lesz az első
rövid gyakorlatom.

Igaz, hallom, hogy nagyon
csikorognak rímek.
Összeszedem hát magam,
s a jövőben hiszek.

Budapest, 2016. október 6.

FELEDÉKENY LETTEM

Öregszem?

Keresem-kutatom a láda-fiába'
a tegnapi napot, de minden hiába.
Pedig gondos kézzel selyembe takartam,
emlékül őrizni jövőnek akartam.

Ily gyorsan hogy tűnhet el egy kedves emlék?
Nem okozhatja más, csupán az öregség.
Hanem a régmúltat könnyen előszedem,
s mint mesefolyamot gyakran ismételem.

Édesanyám szegény sokszor mondogatta:
„Abból főzz, amid van, azt az ebugatta!”
Ám de ha nem tudom, mit hová pakoltam,
kamrát feltúrhatom, egyre csalódottan.

Arra sem emlékszem már, hogy mit keresek?
Lócára huppanok, sírok keservesen.
Lehet, nem is fontos, csak én érzem annak,
hamar véget vetek panaszáradatnak...

Ekkor fény gyullad ki, körben beragyogva,
páros rím kandikál reám mosolyogva.
„Engemet kerestél? – Itt vagyok, látod-e!?”
Lesz egyből a lelkem fiatal és üde.

Budapest, 2020. február 27.

HARAMIÁK EMBERBŐRBEN

„Megöl a disznófejű Nagyúr,
Éreztem, megöl, ha hagyom”

Ady Endre

Csak ült, és egyre vigyorgott rám,
Savószín szemét meresztve,
Mit harácsolt, azt bőszen védte,
Lándzsáját fektette keresztbe,
Aranyát el nem eresztve.

Ökölbe szoruló kezekkel
Csak álltam és vártam némán.
Röfögött, közben hadonászott.
Mint kibe villám csapott, bénán
Néztem, és szakadt a cérnám!

„Te átokfajzat!” Csattantam fel.
„Bármit tehetsz az aranyér?
Mindenkit terrorizálni mersz?”
S halántékomon dagadt az ér:
„Neked már nem terem babér!”

Eljössz te még a mi utcánkba!
Akkor kezded hátrakötve,
Könyörögsz még a kegyelemért.
Aranyad szórnád szét üvöltve.
Néznek majd rád megrökönyödvé:

„Ez volt a disznófejű nagyúr?”
Borzong és hullámszik a nép.
„Ettől félt annyi ember nemrég?
Ki bármit megtett az aranyért?”
Pálcát tör, legyint és általlép!

Budapest, 2018. május 10.

HATÁRTALAN BARÁTSÁG

Fárasztó út állt mögöttünk,
izgalmasak még előttünk.
Hogy bemutassuk a könyvünk,
ezt várták Besztercén tőlünk.

Egyre gyűlt a vendégsereg,
nézegettünk arra, erre;
amikor is csak egyszerre
az ajtóban megjelentek:

Két barátunk: Pestről jöttek!
Mint akik a földből nőttek.
Úgy gondoltam, ez csak álom;
sikoly csúszott ki a számon.

Mert nem kímélték magukat.
Azért tették hosszú utat,
hogy örömünk velünk éljék;
barátságunk ilyen érték!

Ekkor éreztem igazán,
Mit is jelent e szó: BARÁT!
Mikor nem számít fáradtság,
sőt, akár egy országhatár!

*(Köszönet Horváth Editnek és Lehoczki Istvánnak
az emlékezetes meglepetésért)
Beszterce, 2017. június 30.*

HIDEG ŐSZI REGGEL

Életkép IV:

Akárcsak egy kis veréb
morzsát csipegetek.
Verset írni nem tudok,
keresek rímeket.

Őszi eső verdesi
ablakomat csendben.
Minden olyan szomorú,
nincsen ez így rendben.

Akármerre tekintek,
felhő, felhő hátán.
Jó lenne, ha tisztulna,
ne nézzek ily kábán!

Feltámad a hideg szél,
korbácsolva fákat.
Hárászkendőm felveszem,
így nekem nem árthat.

Kilépek a kis kapun,
kutyus fut elébem.
Lehajolok, simítom,
mindjárt szebb az élet.

Egyből jobb a kedvem is,
hogy nagyot sétálok.
Mire hazatérek már,
eső is elállott.

Mosolyogva dúdoló,
költő tán nem leszek,
ám de a szél csempészett
fülembé éneket.

Gitárom megpengetem,
s kandallóban a láng,
mint egy kényes kisasszony
billegeti magát.

Sose add fel a reményt,
tanulság csak ennyi.
Jöhet eső, lehet fagy;
sétálni kell menni!

Budapest, 2016. október 6.

HIDEG TÉLI ÉJSZAKA

Nézd, hogy mily csodálatos
sötét égen teli Hold,
körben fényes csillagok,
amott Fiastyúk ragyog.

Harang hírt hoz messziről
Kisdéd születéséről.
Templomba az emberek
áhitattal sietnek.

Csak egy percre állnak meg,
kalapban pénz megcsörren.
Úgy hiszik, hogy jót tettek,
éhhaltól mentettek.

Roppanó jég faágon,
szegénység szalmazsákon.
Palotáról álmodik,
fagyhalál ólálkodik.

Óbuda, 2020. december 15.

HÚSVÉTI IMÁDSÁG

Imádságom száll az égbe
közvetlen Jézus elébe.
Egymásba kulcsolom kezem,
könyörgök hozzád Istenem:

bocsássad meg bűneinket,
gyógyítsad a sebeinket!
Lám mily gyarló is az ember,
akkor is kér, ha Te szenvedsz!

Köszönetem küldöm feléd,
áldozatos életedért!
Törlöm orcád keszkenőmmel,
mint Veronika kendővel;

fájdalmadat enyhíteni.
Mégváltónk szent Názáreti!
Fogadd enyhet adó kelyhem,
forrásvízbe merítettem!

Tiszta szívvel térdepelek,
Uram halld köszönetemet.
Feláldoztad Fiad értünk,
hogy mi büntelen élhessünk!

Budapest, 2021. március 31.

KÉSEI SZERELEM

Férjemnek:

27. házassági évfordulónkra

Hadd hajtom fejemet ide a válladra,
emlékezve sok szép régmúlt pillanatra.
Oly jó ilyen csendben, hosszan megpihenni,
tudva, hogy életünk csupán egy mákszemnyi.

Miként is találtunk mi ketten egymásra?
Mint két árva madár vágyódtunk új társra.
Nem is sokon múltott, csak pillanat kellett,
mikor rám vetetted csillag tekinteted.

Két fekete szempár selymest, simogatón,
igaz, nem fiatal, és mégis izgatón
kapaszkodott össze, úgy vágyva öröme,
egy ütemre lépni álmok ösvényére.

Hideg zimankós szél fújta falevelet,
forró tenyeredbe zártad a kezemet.
El nem is engedted „Kilátás” utcáig,
záporozott csóкод lélegzetállásig.

Háromszor is kérted, legyek a jegyesed,
nem volt könnyű döntés, végül-is megtettem.
Esküvőre mentünk, száz vendég hallotta
boldogító IGEN-t, amint ajkad mondta.

Hosszú évek során nem bántam e lépést,
jutott közeledben számtalan sok élmény.
Jöttek az unokák, körénk sorakoztak,
vidámság, kacagás töltötte kuckónkat.

Velük fedeztük fel ország legszebb tájit,
s együtt hallgattuk meg várak legendáit.
Már négy dédunokánk figyelmesen,
bejárnak általunk távoli vidéket.

Kalendáriumunk óvatost behajtom,
emlékeink sora időt álló pajzsom.
Nyári eső kopog ablakunk párkányán,
tisztára mos mindent, sejlik a szivárvány.

Nem kérek tőled mást, csak fogjad kezemet,
együtt hallgassunk így késő őszi csendet.
Levelek hullását, madaraknak dalát,
köszönöm szerelmünk mély harmóniáját.

Óbuda – 2020. június 16.

LÁSD AZ ÓCEÁNT...

Reggeli napfény simítja arcod.
Ébresztő! Édest súgja neked.
Véget ér ezzel szép éji álmod,
rigófüttye rögvést rád nevet.

Gazdag a lelked, álom s valóság
így váltják egymást nap-nap után.
Éltedben érkeznek apró csodák,
míg partot mossa tengerhullám.

Mindig a szépre tárd ki szívedet,
lásd az óceánt a forrásban.
Lesznek napjaid ettől színesek,
e hosszú földi vándorlásban.

Budapest, 2020. szeptember 10.

NAPI SÉTA NYOMÁN

Gondolatok röpködnek körülöttem,
melyik legyen, melyet felöltöztetem?
Tán az a kacaj, mit hallottam tegnap,
midőn apa fiát könnyedén felkap?

Avagy felhők közül Napnak sugara,
amint több ága Földet cirógatja,
hogya azután pompázatos fényével
beragyogja, remény ígéretével?

Vagy csöppnyi lányka, ki pórázon vezet
még apróbb kutyát, és boldogan nevet?
„Szuszi!” Szól rá, selypít még egy kicsinykét,
a drága jószág fogadja, mint ígét.

Amott egy csikk repül magasba, s landol
lábam előtt, bizony nagyon lehangol.
Szeretném újból meglátni a szépet,
végleg törölve ez otromba képet.

Két csitri közeleg, szépek, kedvesek,
szél fújja hajuk, boldogan szelfiznek.
Egyik titkot súg a másik fülébe,
ki csak utcahosszig zárja szívébe.

Fiatalember, telefon kezében,
fel sem néz, torpan házfálnak tövében.
Mosollyal kérdem, rossz a dzsípiesz-e?
Válasz csak ennyi: „Nincsen ennek esze!”

Ez életképek kísérnek utamon,
amelyik tetszik, rögvest megragadom.
Kezemben notesz, azon mód leírom,
el ne feledjem, legyen meg papíron.

Tegnap sítám ilyen eredményes,
madár hangja is kísér, körbe repdes.
Kár, hogy dalát versben rögzít'ni nem tudom,
lehet, egyszer kottázni megtanulom.

Budapest, 2019. augusztus 8.

NYOLCVAN LETTÉL

Drága Minka! Nyolcvan lettél?
Ugye, most csak viccelsz velünk?
Az nem lehet, hisz mosolyod
olyan mint egy húszévesé.

Vidámságod árad felénk,
Meg nem szűnik kedvességed.
Idő telhet, nem fog rajtad,
szomorúnak nem lát téged.

Mindig az maradsz számunkra,
derűs, kedves, aki voltál.
Miként teszed, titok marad.
Ragyogjon mosolygós orcád!

Mivel vírus állt most közénk,
látod, ily világot élünk,
JÓKÍVÁNSÁGUNKAT KÜLDJÜK!
Csak távolból köszönhetünk.

ISTEN ÉLTESSEN SOKÁIG!

Szeretettel: Edit és Laci

Óbuda, 2020. október 28.

NYOLCVANNYOLC ÉV

Köszöntő

Sok-sok kedves arc vesz körbe téged,
kíváncsin várjuk emlékeidet.
Élővé válik mind, amit mondasz,
visszatükrözik csillogó szemek.

Hosszú éveknek Mill`jom élménye
folyamárjaként hömpölyög elő.
Figyelünk némán bűvös mesékre,
tudásnak hegye folyvást egyre nő.

Ha belefogsz történeteidbe,
lehet, észre sem veszed e csodát.
Jelen világ megszűnik körülted,
varázsütésre eleven a Rég.

Bennünket Te kötsz össze a múlttal,
Te vagy ki nekünk jó példát mutatsz.
Mint viseljük éveinket büszkén,
ne panaszkodjunk, haladjunk tovább.

Humorral telve maradj közöttünk,
meséid hallgatni élmény nekünk!
Nyolcvan felett is tiéd az élet,
számodra most is kerek a világ!

Pezsgős poharad emeld magasra,
kortyolj és élvezd ízes zamatát!
Áldott, békés éveket kívánunk!
Reád ma BOLDOG SZÜLETÉSNAP vár!

Edited

Óbuda, 2020. október 4. – október 20.

SZILVESZTERI AKROSZTICHON

Szeretetlenben gazdagon bővelkedő év volt
Idei. Űstökösként elsuhanó fényfolt.
Lassítanám, fékezném az idő múlását;
Vágyaimban csakis egészséget kívánnám!
Előttem álló év titkokkal megspékelve.
Szilveszterkor szárnyalnék messze az egekbe.
Tudod, ha valamit mélyen, szívből akarunk,
Elérhetjük! Utunk semmi nem gátolhatja.
Rohanó idő vasfoga sem fog ki rajta.

Budapest, 2017. december 31.

ÖTSZÁZADIK

A tollam hegyéről fél ezredik versem
Kíván útra kelni. Bizonyítva ezzel,
Csilingelő hangból sok van még lelkemben.
Természeti képek kergetőznek bennem:

A fák levelei halkan összesúgnak,
Jelzik, hogy a percek milyen gyorsan múlnak.
Liget rejti tőlünk isteneknek fáját,
Múlt idők melegét holtukban is zárják.

Hallottam-e, avagy csak hallani véltem
Erdő nevetését zizegő levélben?
Egyszer csak felcsendül erdő kacagása,
Simogatja szívem szél fuvallatával.

Lomb alatt figyelem madár csicsérgését,
Gyantának illatát érzem a fa kérgén.
Fenyvesek fensége, rejtelmes világa
Átölel és ringat, titkot hord magában.

Nem ígér ő semmit, de adja mindenét.
Tele van csodával, fogadd el hát lelkét.
Természet szépsége mindig újat mutat
Annak, aki benne nyitott szemmel kutat.

Csermely csörgedezik, vize kristálytisza.
Hangja és illata, színe mintha hívna.
Csodás csengettyűként dallama feléd száll,
Hogy lefedd szépségét, tereád oly rég vár.

Fél-ezredik versem, íme, megszületett.
Erdő szeretete tollamat vezette.
Ezután írhatom ötszázegyediket,
Ha Isten engedi, még az ezrediket.

Budapest, 2016. szeptember 5.

SZERETET A NEVE AZ ÉLET VÍZÉNEK

Kortyoltam belőle, kortyoltam egy nagyot
az Élet vizéből, hosszú időt adott.
Bár repültek évek, suhantak mellettem,
gyorsvonat ablakán csak kitekinthettem.

Az első hét évben csermely csobogása
szívemet, lelkemet áldóan átjárta.
Ezt követő hét év frissítő patak lett,
bárányfelhők között ég ragyogón kéklett.

Jöttek egymás után hetek sokszorozva,
patakából folyókká, folyamra duzzadva.
Köszönöm Istenem, hogy Élet vizéből
kulacsom merítve ittam legmélyéről.

Kincset érő nedűt ajkamhoz emeltem,
szeretetem osztva lassan öregedtem.
Tízszer hét év telt el, s öt év a ráadás,
tán utolsó pohár, vár reám számadás.

Immár csendesedik folyása éltemnek,
közel a megnyugvás öröklét tengerben.
Egy oboroszt viszek Kháron ladikjába,
szeretetem hagyom e földi világba'.

Budapest, 2020. június 7.

SZÓBÓL ÉRT A MAGYAR EMBER

(avagy: Ha egy nehéz időszak véget ért)

Mikor ellenfelek
leülnek beszélni;
kerekasztal mellett
eszméket cserélni,

Szavak építenek
reményteljes jövőt,
ontják ötleteket;
nem látni cselszövőt.

nehezen oldódik
egymásnak feszülés;
ám jönnek vágyaik,
s magasba repülés.

Érzik mindahányan,
város egyet akar,
csakis jót hazánknak,
múlják a zivatar.

Ekkor derül ki csak,
nincs köztük ellentét,
egyet óhajtanak,
hogy legyen minden szép!

Elül már a vihar,
tér szívekbe béke.
Tervekkel csakhamar
szárnyalnak az égbe.

Tisztaság, ragyogás,
körben merre látni,
béke és megnyugvás;
így együttműködni.

Összefogva, bátran
dolgukat végezni,
együtt mindahányan
jövőt építeni.

Budapest, 2019. június 25.

VERSEK SZÜLETÉSE

Sokszor kérdik, miként születnek a versek?
Hosszan tépelődtem, míg választ meggleltem.

Amidőn meghallok hegedű-szólót,
megpillantok egy szót kedveset, biztatót;

körbelengi szívem, átöleli lelkem,
akár egy bölcsőben ringatom keblemen.
Kíváncsin figyelem: nyújtózik finoman,
hegedű hangjára dúdol dallamosan.

Hívó szóra, mint a daloló madárka,
ébred szerelmesen eddig alvó párja.
Innen nincs megállás, egyik, másik után
dugja ki a fejét, csak győzze ceruzám.

Egymásba fonódva táncot is lejtene,
könnyed a mozgásuk, izgató, sejtelmes.
Bűvös varázsvessző, bódító sugárzás
vonz, mint északi fény e gyémántcsillogás.

Zene, tánc, szín, érzés - elragadó szépség
szívdarványszínekben, innen a reménység.
Körülöttem minden áraszt szeretetet,
versírásra könnyű így kapni ihletet.

Természet csodái is elbűvölőek.
Ha kimégy a rétre, akár tarka szőnyeg
szemed elé tárul egybefüggő mező,
harmatcseppben fürdő, Nappal ébredező.

Szellőlányka kecses libbenő hajlással
pipacsszirmot simít, nektárral elszárnyal;
nyomán tarka lepke csak illatot szívhat,
ékes vasvirágok amott lilán nyílnak.

Nyíló virágoknak se szeri, se száma,
méhek keresik fel, csapnak a nektárra.
Gyönyörködik szemed gyomnövényt ha nézed,
megláthatod benne világmindenséget.

Útszéli aprócska hófehér csillaghúr
neve tán azt jelzi, mögötte áll nagy út.
Ha mesélni tudna, miről is regélne?
Távoli világból indult miljom-éve.

Fehér ruhájában hozta üzenetét,
titokzatos dolgot - lehet nem sejtened -
egy-egy kis virágban ott az univerzum,
fénnel teli csillag, mielőtt még elhunyt.

Hogyha sétálsz néha erdei ösvényen,
óvatosan lépkedj, sose légy részvétlen.
Gyomnak vélt virágot ne taposd le kérlek!
Hiszen lehet, benne leled gyógynövényed.

Kézen fogva velem nagy utat tettél meg,
elolvastál mindent ami benne lényeg.
Hogy születik a vers, amiről kérdeztél?
Szót követ gondolat, s végére érkeztél.

Budapest, 2020. július 14.

ÚJ NAP, ÚJ HAJNALÁN

Behunyt szemmel is látom a sötétséget.
Hallani vélem mélyből a néma csendet.
Ekkor lábujjhegyen érkezik a reggel,
tarsolyában telve célokkal, eséllyel.

Tudnunk kell, éppen erre jók a reggelek.
Esélyt adva új napnak, melynek hajnala
sötétség után, fényét égre csillantva,
értelmet ígér a további életnek.

Légy készen arra, hogy új nap, új hajnalán
kezedbe vegyed sorsod, hisz feladat vár!

Budapest, 2017. október 2.

III. fejezet

TERMÉSZET

ÉBREDŐ TERMÉSZET

Hajnali harmatcsepp végig simította,
színes selymes szirmát kelő Nap bontotta.
Bimbóját nyitotta, tárva méhecskének,
virágport és nektárt tőle gyűjthetnének.

Illata bódító, csábos a mosolya,
ringó kelyhe ölel, mint bársony nyoszolya.
Vad mámor belőle szippantani egyet,
kábító gyönyörrel tölti meg a reggelt.

Látod, ő az kiben mindig kedved telik,
szálldosó szellővel összeölelkezik.
Példát mutat neked élni akarásból,
közel varázsolvá a végtelen távot.

Pedig nem más ő csak egyetlen virágszál,
szomjad oltod vele kristályos pataknál.
Óvd a természetet, mint szemed fényedet,
legjobb vágyad csakis vele enyhítheted!

Budapest, 2020. április 2.

ÉLETET AZ ÉLETÉRT

Sűrű sötét felhők gyűlnek az égen,
távolban felvillan éles villám.
Messzire hordót görgetnek az éjben,
ostorként csattan e hang a sziklán.

Süvítve csap le az égi háború,
letarol mélyen mindent a földig.
Merre a szem ellát, a kép szomorú.
Ág nagyot reccsen, majd ketté törik.

Tájfún söpör, tombol végig a tájon,
fészket takarja a gólyamadár.
Fiókáit óvva, önmaga ázzon,
pirkadatkor párja halva talált.

Óbuda, 2020. szeptember 19.

ESS, ESŐ, ESS...

Ess eső, ess, cseperegj,
mosd tisztára lelkemet!
Oldd fel a sós könnyemet,
bús orcámon lepergaj!

Öntözz tavaszi vetést!
Szellő lánnyal karöltve,
napsugárban fürödve,
ígérj idén bő termést!

Kesernyés a Föld szaga,
eső verte, áztató.
Új reménytől áradó
kora tavasz-éjszaka.

Essen eső, hadd essen!
Mossa el a bánatom.
Ébredvezek ágyadon;
virágként a kertedben.

Budapest, 2020. 02. 26.

FÜSTI FECSKÉS HAJNALOK

Füsti fecskék fényesre festik
kelő Nappal a hajnalom.
Ficsürgésükkel felserkentik
szabadság vágyam s óhajom.

Cikázásukat hosszan nézem,
mily kecsesek, mily könnyedek.
Csivitelésük bár nem értem,
testvérek lennének velem.

Ó ti kedves apró madárkák!
Oly jó, hogy itt vagytok nekem!
Azt kívánom, sokan csodálják,
legyenek fecskés reggelek!

...

Nyár közepe van, s reggelenként
nem cikáznak, bárhogy lesem.
Hová tűntek a füsti fecskék?
Messze nem repülhettek el!

Mi történt? Szívem majd meghasad.
Nem hallom csivít-hangjukat.
Lehet bogár sincs, egy jó falat;
kiirtották a rajukat?

Ember! Vigyázd a természetet!
Érzékenyebb, mint gondolnád!
Nem csupán a saját kényelmed
fontos, hisz visszaüthet rád.

....

Tanyáról örömhír érkezett:
„Régen látott cikázással
vadászó fecskeraaj megjelent!
Hangjuk betölti a tájat!”

Fecskék! Ha vándorútra keltek,
tavaszig itt minden csöndes.
Kikelettel várlak bennetek!
Íránytűnek ím egy könnycsepp.

Óbuda, 2020. augusztus 8.

FECSKÉKKEL ÉNEKELEK

Pirkad a hajnal
bíbor a táj.
Fecske cikázik
hazatalál.

Zöldülő erdő
csábosan int.
Öltve magára
tavaszi színt.

Hallgatom őket,
mint ficserész,
éneke szárnyal;
égi zenész.

Indulok immár,
kézbe botom,
erdei sétán
ezt dalolom:

„Szálljatok vélem
kedveseim!
Illatuk ontják
fenyveseim.”

Óbuda, 2021. május 10.

HAJNALI LÁTOMÁS

Vörös rózsaszírom bódító illata
zöld páncélos rovarat magához vonzotta.
Befészkelte magát ölelő karjába,
édes mámorra lelt ezen éjszakára.

Eleredt az eső, először cseppekben,
özüvöz érkezett sötét fellegekben.
Ekként zúdult földre az égnek áldása,
bibék közt bogárnak mi lőn látomása?

Lehet, eljött a vég? Kívánni sem lehet
ennél szebb elmúlást, s szippantott még egyet
rózsa illatából, majd sziromhoz simult.
Toronyóra hangja hajnal-hatot kondult.

*Budapest, 2020. június 10.
hajnali 6 óra*

HERVADÓ SZÉPSÉG

Szép kecsesen úszott kék bolygó az égen,
mit univerzumból gyönyörködve néztek.
Telve boldogsággal itt lakók élete.
Vágyott ide jutni, aki csak tehette.

Fiatal bolygó volt, tán nemrég született,
több millió csoda kapott rajt' életet.
Köztük az ember is, egy a csodák közül,
Isten jókedvében szánta őt örökölni.

Évezredek teltek, akár pillanatok,
Föld szépsége messze sok bolygót túlragyog.
Ám hiába tiltás, tudás fája termett,
s bizony visszaéltek vele az emberek.

Teremtőt játszani csodálatos érzés;
ezzel visszaélni, lőn istenkísértés.
Védő ózonpajzsát úgy kilyukasztgatták,
végső ítéletet felette kimondták.

-.-

*Lehet még menteni hervadó szépségét,
pusztulástól védőn Föld ózonrétegét?
Tudást egybevetve, jó szándékkal élve,
Bécsi egyezményen sikerben remélve.*

-.-

Mosollyal tekint rá az éj leple alatt
égi kísérője, amint tovább halad:
„Te maradsz szívemben legragyogóbb szépség!
Nincs a világban több ilyen gyönyörűség!”

Óbuda, 2021. március 15.

JÉGVARÁZS

(*Dobogókői anziksz*)

Hétszáz méter magasságban,
hol a madár sem jár,
sudár fákat köd borítja,
a téli táj kopár.

Alant árva bokor barna,
fagyott levelekkel.
Színében kínálja titkát,
múlt nyári meleggel.

Hanem mikor feltekintesz,
jégvarázs csodája!
Fák ágáról eléd tárul
Mikulás szakállá.

Érintenéd: fehér pamacs,
oly könnyűnek látszik!
Azt hinnéd, hogy pille száll ott,
táncol, széllal játszik.

Tűhegyesen tör a légből
lenne kuruc szablya?
Lelkedben zeneként csendül
száz orgona sípja.

Amott kígyó tekeredik
karvaly orra előtt;
dalos madár fagyott hangja
rémlik mindenfelől.

Közelebből megtekintve
csodát látsz az ágon;
jégből készült fehér rózsza,
lenyűgöző álom!

Elvarázsol, magához vonz
e fenséges pompa;
fehérsége, tisztasága,
mint lakodalomba.

Óbuda, 2020. december 21.

KÉSŐ ŐSZI MAGÁNY

Novemberi szél tépi a fákat,
tünteti el a lombkoronákat.
Egy levél van csak, mely hosszan lebben,
mint ki utat keres, merre menjen.

A bágyadt őszi sápadt napsugár
árva színes levélen táncot jár.
Parki padon meglátja a Magányt,
mellé telepszik, érzi fájdalmát.

Mély csend öleli át a kis padot.
Magány feje búsan lehanyatlott;
szívében vágy ül, emléket kutat,
szeretné visszahozni a múltat.

Nem hívhatod már azt aki elment,
hiába a vágy, el kell engedned.
Példát mutat neked a természet,
lám, őszt előbb tél, majd tavasz követ.

Nehéz sóhaj száll most az ég felé.
Egy angyal térdepel az Úr elé:
„Könyörgöm könnyíts fájdalmán Uram!”
- S Magány arcára megnyugvás suhan. -

Óbuda, 2020. október 12.

KLÍMAVÁLTOZÁS 2021.

(Fohász)

Vibrál a levegő,
tikkasztó a nyár.

Kopár a legelő,
szomjazik a nyáj.

Víz után könnyörög
minden élőlény.

Csontszáraz földrögök,
szikkadt, kőkemény.

Árnyék sincs, csend honol,
sehol egy madár.

Tűző Nap, hőpokol,
kihalt a határ.

Adj Uram enyhülést,
lélegezhessünk!

Vedd el e büntetést,
újra kezdhessünk!

Óbuda, 2021. július 9.

MA RÁM KÖSZÖNT A TAVASZ!

Felöltötte zöld ruháját,
belibbent a Tavasz,
amerre csak a szem ellát,
csábít a kis ravasz.

Duzzadó bimbók az ágon,
gyöngysor díszítésnek.
Búza zöldül barázdákon,
dús termést ígérnek.

Új élettől harsogó táj,
fű, fa, virág mozdul;
amott ballag egy rackanyáj,
kolomp hangja kondul.

Telik szívem szeretettel,
oly szép a természet.
Tőle válni lehetetlen,
időtlen elnézem.

Városba szólít sok dolog,
így tovább indulok;
hóvirághoz lehajolok –
„Drága kis huncutok!”

Óbuda, 2021. január 27.

NAP ÉS A HOLD

(*Apeva*)

Fény
villan,
nagyszerű,
reményteli
hajnalhasadás.

Hold
fénye
ezüstben
kötekedik
égi testvérrel.

Nap
felkel
horizont
peremére
bíborpalástban.

A
Napfény
megtölti
ég kárpitját
ragyogásával.

Budapest, 2019. január 29.

ÜZENET ÉRKEZETT

Mikorra bíborszínűbe vonta
az eget, s hajnalt elhozta
a Nap,

magára terítette köpenyét,
kezébe vette ecsetét
az Ősz.

Megcsillantak a fűszál végeken
harmatcseppek, mint
gyöngyszemek
felénk.

Búcsút intett színes falevélen
a Nyár, s átadta békésen
helyét.

Budapest, 2017. szeptember 26.

SORS-SZIMFÓNIA

Égi kísérőnk a Hold
Ránk ma nagy hatással volt.
Szívünk megdobogtatta,
Földön nyomát itt hagyta.

Karácsonyi öreg fát,
Mely tegnap a téren állt,
Mint egy tájfun csavarta,
Majd magasba felkapta.

Végül földre teperte,
Utca-hosszan fektette.
Hold felé nyújtja karját.
Érezzük annak hatalmát.

Körbefogják emberek,
Borzongnak könnyes szemmel.
Sorsukat benne látják,
Életünkben ez vár ránk.

Sorsunk ki van jelölve,
Nem bújhatunk előle.
Csapásit a természetnek
Kikerülni lehetetlen.

Budapest, 2017. december 30.

SZABADSÁG SZÁRNYAIN

Ó! Mily nagyon, szív-repesve vártuk
érkezésük!
Naponta lestük, hazatalálnak?
Itt a fészük!
Nem tudhatták, mily nagy a fájdalom,
veszedelem.
Ősi ösztön vezérelte őket,
és megjöttek...
Hosszú-hosszú útról visszatértek.
Megpihentek;
fáradt csöppnyi lények, pihe alatt
szívük lüktet.
Mosolyt varázsol csivitelésük
minden arcra.
Villámként szelik át a kék eget
cikázással.
Általuk újra szabadok lettünk,
szemünk falja
önfeledt játékos repülésük,
szárnyalásuk.
Legyenek a mi példaképeink,
reményt adók!
Villás-farkú fecskék ficseregnek.
HANGJUK HALLJUK!!!

Óbuda, 2021. május 4.

VILLÁMOK CIKÁZNAK

Sötét éjszakának mélységes csendjébe,
akárcsak száz hordó dübörgése volna,
félelmetest riaszt az égnek zengése;
mintha nagy zenekar éppen most hangolna.

Se nem hordó, se nem zenekar mit hallok,
kecskék vont a szekér közeledik Thorral.
Kalapácsot emel, óriással harcol;
égi háború ez mit vívnek egymással.

Kémlelem az eget, nézem villámokat,
mikor összecsapnak nappali fény támad,
néhol akár függöny-drapériát vonnak,
máshol félelmetes nyilakként cikáznak.

Na és a dübörgés, amit létrehozna,
borzongatón hatna mint száz dob pergése.
Fülelmen keresztül szívemig hatolna,
tán végítéletnek lenne közelsége.

Félik is őt nagyon a földi emberek,
pedig tudvalevő, nincs benne gonoszság.
Ugyan villámitól gyúlnak lángtengerek,
ő az ki esővel élteti gabonát.

Nem gonosz isten ő, igaz, lobbanékony,
inkább, hogy jószágos, akit lépre csaltak.
Hanem haragjától védni kell hajlékot,
netán kalapácsát gonoszok elmartak.

Összefogva gyorsan köntösöm magamon,
hideg lehelettől megóvni remélem;
birkózva a széllel behajtom ablakom.
Villámfénynél jegyzem ez éji élményem...

Óbuda, 2020. július 12. Éjfél körül

VIRÁGSZERELEM

Virágok, ha beszélgetnek,
ejnye vajon mit csevegnek?
Netán ők is úgy éreznek,
miként mi földi emberek?

Reggel, mikor felébrednek,
csak egymásra tekintenek;
szívük dobban hevesebben.
Bennük is gyullad szerelem?

Kaktusz szemét le nem veszi
rózsájáról, bókol neki:
„Csodálatod világ zengi,
hetedhétország övezi!”

Sárga rózsza szégyellősen
hajtja fejét szemérmesen;
szirmocskái igézően
csábításra rendeződnek.

Ki tud ellenállni ennek?
Kaktusz-tüskék közelednek;
hanem ekkor víz permetez,
véget vet e szerelemnek.

Óbuda, 2020. november 4.

ZOKNI

Fekete színű szőrpamacs
közeledik méltósággal.
Bal mellsőjén fehér zokni,
a nevét is innen kapta.

Házőrző ő eszemadta,
ám ugatni röstell nagyon,
virágok közt fel- s lesétál,
gazdi - hátát vakargatja.

Minden reggel terepszemle:
lándzsás útifű és bodza,
nagy-csalán már kiterítve
szárad, tea lesz belőle.

Lám, már nyílik sárga rózsza,
Koncz Zsuzsa megénekelte.
És «Az a sárga liliom...»
Aradszky oly rég dalolta.

Kutyusunk csak pislog sűrűn,
vajh' mi lelte a gazdiját?
Virágokhoz hajol s közben
dúdol magában egy nótát!

Húséges eb, körbesétál,
keresi valaki nyomát,
ám az eső rég elmosta,
talán, egyszer hazatalál.

A kapuhoz is elballag,
még a résen is kikémlel,
fehér mancsát mint egy jelet,
láthatja ki arra halad.

Ő, kit mindketten úgy várnak,
ugye, egyszer visszajön még?
Addig odakucorodik
lábához a gazdijának.

Budapest, 2018. május 17.

IV. fejezet

ÁLOMKÉPEK

ÁLOMFEJTÉS

Hosszú heteken át furcsa álmok leptek,
odaátról jöttek rég távozott lelkek.
Szüleim, testvérem, rokonaim sorban,
követték barátok folyvást, lankadatlan.

Nem szóltak ők semmit, reám mosolyogtak,
bőrdöket hoztak, egyre csomagoltak.
Együtt hová megyünk? Merre visz az utunk?
Véget ért az álom, mielőtt indultunk.

Felébredve hosszan kerestem a nyitját,
álmot megfejteni kutattam a titkát.
Senki nem volt képes rávilágítani,
mért is keresnek fel, jönnek látogatni.

-.-

Békés nyugalommal köszönt rám a reggel.
Nem ragyogott napfény. Szürke fellegekkel
ülte meg a tájat. Döfte templomtorony
intő kardját által sűrű ködfátyolon.

Titokzatos hajnal, köröttem csend honolt,
ám mélyen szívemben vészjelzés bekapcsolt.

Mi ez az intő jel? Mire figyelmeztet?
Nehéz súlyát érzem vállamon keresztnek.

Akármint szeretnék szabadulni tőle,
sorsom meg van írva. Nem lehet előle
sehova elbújni. Bár békés nyugalom;
mély szakadék fölött függész vékony fonalon.

És szakadt a cérna, csak egy rossz mozdulat,
repültem oszlopnak, lefejeltem falat.
Szememből patakzott padlóra a vérem,
azt hittem, ez esést immár túl nem élem.

Átfutott hirtelen agyamon gondolat,
itt van, lám, a válasz rejtélyes álomnak:
szeretteim túlról előre intettek,
hogyan vigyáznom kéne, s óvatosabb legyek!

-.-

*„Az álmok mutatják néha balsorsunkat is,
amellyel majd bátran szemközt kell néznünk;
de jelentik örömeinket is,
amelyek majd felváltják csüggedtségünket.”*

Krúdy Gyula Álmoskönyvéből idézve.

Óbuda, 2021. február 21.

A TÓ VARÁZSA

Sima tükren tó vízének
holdfény sejtelmesen csillan.
Ahogy a partjához érek,
egy nő áll ott kíváncsian;

csendben, némán engem nézve.

Ismerősként intett felém,
vajon mikor találkoztunk
életünkben e földtekén?
Csak nem egyezik a korunk.

„Pedig nagyon sokszor láttál!

Én, Te vagyok, tükörképed» -
a tó tükre elvarázsol -
„a múltadat megidézted,
életeddel, hogy elszámolj;

nyomja lelked régi vétked”.

Elmémben a gondolatok
múltam bűneit keresték,
szégyenemben pirult arcom,
előntött hideg veríték.

„Azt hitted, hogy megúszhatod”?

Békaporonty vízbe ugrott,
gyűrűs hullámokat vetett,
énem darabokra hullott,
lidérces lázból ébredtem,

hullámokon holdfény táncolt.

Gyűrűs hullámok simultak;
a vízben két arcot láttam!
Mellettem tündéri alak,
szépségét vágyva csodáltam...

Szél a vizet felborzolta.

Lassan haladt Hold sugara
csillagokkal glóriaként,
éji paláستtal takarta,
elfedve, ami megtörtént.

S a tó mélye rejti kincsét.

Óbuda, 2020. február 25.

HAIKU
MAGYAR MÓDI
(*Ez van*)

„Fogjuk, s vigyétek!”
„Mért balra?” „Mért nem jobbra?”
„Le ne tegyétek!”

„Vigyétek!” „Vinnénk!”
„Na de ne úgy vigyétek!”
„Mért is viszitek?”

Fejük ingatják:
„Miért arra viszitek?”
Segítőkések.

Budapest, 2019. március 31.

AMIKOR LEÁLLT A FACEBOOK

Látom, hogy itt van sok-sok régi barát;
karikája zöld - csak egy karnyújtásra- ,
én mégsem érem el, minden hiába,
akadozott, végül megadta magát

a facebook, sorra csak ismételni
tudta:

Sajnos ezzel a bejegyzéssel átmeneti
probléma van.

Kérjük, próbáld meg újból néhány pillanat
múlva.

Próbáld meg hamarosan
újra!

*Petőfi versében: "nagyot ütött botjával
a számár fejére."*

Vajon én mi mást tehettem volna?
Firkálgattam csak néhány szót
sorba
a papírra....

Budapest, 2017. augusztus 26. 15,30-tól 16,30-ig

BEHUNYT SZEMMEL

Érkezik a reggel,
én mégis szorost zárom szemem.
Benn nézni szeretném,
miként az álom lelkemben ég.
Mindabban gyönyörködöm,
mit az éj nyújtott örömet.
Maradjon kívül a világ,
magamba fogadni mély, tiszta harmóniát.

Így érzem a szelet,
mely felhőket kerget,
a Napot is látom ,
miként űzi az álmot,
látom a felleget,
amint eltakarja a kék eget,
s mindazt, mit e világon
ember még sohasem látott.

Így emlékezem sorban
kik temetőben nyugszanak holtan;
mindazokra
a régen volt szép napokra,
melyek után vágyom.
Ám találkozni talán a túlvilágon
-ha elnyerem az örök üdvösséget-
fogunk, az Úr segedelmével.

Budapest, 2020. szeptember 22.

RECEPT AZ ÉLETHEZ

Túl komolyan veszem az életet?
Lehet, hogy nem is érdemelné meg.
Lezserül élni, tán úgy kellene!
Vajh enyém lenne az aranyérem?

Lazán, félvállról venni gondokat,
másoknak hagyni, hadd futkossanak.
Könnyebbé tenni nehéz zsákomat.
Segíteni, csak ha igényt tartanak.

Nem vagyok én Atlasz, ki a vállán
tartja az eget, örök teherként.
Átalvetőmbé csak annyi málhám
legyen, mit bírni tudok könnyedén.

Ám patikában nem jó e recept,
melytől azonnal más ember leszek.
Csak rajtam áll, erős-e a hitem,
éltemet ezentúl ekként vigyem.

Tán így élhetek lazán, lezseren!
Zsebre-tett kézzel fütyülve megyek...

Budapest, 2017. április 25.

V. fejezet

GYERMEKVERSEK

ELSŐ LÉPÉSEK

Ellesett pillanatok.

Tipp-topp, kipp-kopp,
jár a baba, jár!
„Mama!” - „Baba!”
szája be nem áll.

Két kar ölel,
cuppanós a csók.
Újra lenn van,
többé nem nyikkan.

Most hopp, csücsül!
Görbül piciny száj;
hüpp-hüpp, hüppög,
könnycsepp az arcán.

Figyel, megáll.
Hall szép muzsikát!
Popót riszál,
emeli ujját.

Nyújtja kezét,
segítséget kér.
Ölbe kapják,
mosolyog az ég!

Bodri ugat!
Rázza kis fejét.
Indul tovább,
messze még az ég !!!!

2020. május 9.

BOLDOGSÁG DALA

Mesebeli kastélyának
tulipános udvarán,
elbűvölő mosolyával
éldegélt egy királynő.
Reggelente, ha Nap felkelt,
kint találta a kertben,
madarakkal versenyzett,
ő dalolt a legszebben.

Pacsirta és fülemüle
hangja magast, égbe szállt,
de mikor ő rázendített,
a királynőt hallgatták.
Őzek, szarvasok és nyulak
hegyezték a füleik;
éreztek, hogy ilyen csoda
csak nagy ritkán születik.

Csilingelő gyöngyvirágok
adták hozzá a ritmust,
orgona is mellé simult,
árasztotta illatát.
Egyik reggel egy királyfi
éppen arra lovagolt,
meghallotta csodás hangját,
többé nyugta sosem volt.

Meglátni és megszeretni
- miként mondják- csak egy perc.
Feleségül meg is kérte,
s legott e pár egybekelt.
Szeretetük évezrednyi,
miként illik mesébe.
Azóta is, ki arra jár,
hallja boldogság dalát!

Óbuda, 2021. március 21.

GYÍK-MESE

Apró gyíkok napsütésben
sütkéreznek kerítésen.
Szolizni ők idejárnak,
lusta legyekre vadásznak.

Nimród közel settenkedik,
dinó megelevenedik.
Nagyítóját előveszi,
mozgásukat így figyeli.

Mint egy élővilág-könyvben,
lapozgatva csendben, szépen:
csodás élet tárul elé;
az őskorba visszafelé.

Lám e csöppnyi állatkákban
milyen izgalmas látvány van.
Mesebeli sárkány lehet,
királyfinak örök ellen.

Hiszen szíve választottját
tegnap éjjel elrabolták.
Nem lehetett más, csakis ő!
„Elő kardot! Sárkányölő!”

Rikkant egyet e hős vitéz,
jobb kezével füvet kitép,
hanem a gyík fürgébb nála,
nem is akad a nyomára.

Azért Nimród nem adja fel,
hasra fekszik és úgy figyel.
Türelem a fő erénye,
lesz még ennek eredménye!

Észrevesz sok hangyát, méhet,
bogarakat, madárfészket.
Mégis a gyík a kedvence,
s erről szól az esti mese.

Óbuda, 2020. augusztus 30.

HÍVOGATÓ-CSALOGATÓ A KAKUKK-KERTBE

Gyertek-gyertek apró népség!
Hívogaton vár egészség!
Cipőd levedd! Próbálgassad!
Ez nem boszorkányvarázslat.

Apró lábak, óvatosan
tapossák már hamarosan,
fenyő alatt mezítlábas-
lépegetőt - nem parazsas.

Kis kavicsok ha megböknek,
ne hidd, hogy győzhetetlenek!
Nevessetek, kacagjatok!
Lépjetek át jobbra-balról.

Egyensúlyozz kezeiddel,
hajladozzál ügyességgel!
Ha elfáradsz kortyolj nagyot,
majd lehet tovább játszani!

Lehetőség van ezernyi
virágot is öntözheti
kinek ahhoz lenne kedve,
brummoghat, akár egy medve.

Utánozzunk állatokat,
hallgassuk a madarakat,
Ugróiskolába járhatsz,
vagy dudorászva kószálhatsz.

Kis székedet kézbe veszed,
porolóhoz elviheted,
Diavetítés vár rád.
Süteményt is megkóstolnád?

Mielőtt haza indulnál,
ahol finom vacsora vár,
KAKUKK jelvényt is megkapod,
büszkén magadon hordhatod.

Mindig várunk szeretettel,
jelvényedet ne felejtsd el!
Jókedved is hozd magaddal,
daloljunk a madarakkal.

Óbuda – 2020. június 29.

INDULÓ

Kiskorona tíz

Van egy sétány,
Már ott sétálsz,
Tartsd a lépést!
Bal-jobb lépés!

Mosolyt küldjél!
„Hopp! Leültél?”
Görbül szája.
popsi bánja;

Húzd be hasad,
így tartsd magad!
El ne felejtsd:
hát egyenest!

legyints rája,
nincs ki szánja.
Hajrá! Tovább!
Gyerünk odább!

Lábujjhegyre
pipiskedve.
Fenyőfára
fel nem mászva!

Nem guggolva,
zeneszóra
megnyerheted
ma a versenyt!

Tekints jobbra,
aztán balra.
Fejed, s kezed
felemeljed!

Jobb láb, bal kéz,
Bal láb, jobb kéz.
Kakukk-csapat
Ne hagyd magad!

Indulóra
zeng a nóta!
Tiétek a
KISKORONA-
TÍZ!

Óbuda – Kiskorona 12. 2020. július 1.

KAKUKK CSAPAT

(Aprófalva)

Aprófalván hét határba
nagy a készülődés máma.
Apróságok korán kelnek,
gyorsan meg is reggeliznek.

Híre kelt, hogy egy kiskertet
a gyerekek művelhetnek.
Csicseregnek izgatottan,
gyülekeznek csoportokban.

Legelőbb Dani érkezik,
ki először kertészkedik.
A „Kakukk” csapat jelvénye
fel is kerül mellényére.

Végzett ő már maradandót,
mázolta a zászlótartót.
Büszkék rá manók, tündérek,
említik, mint példaképet.

Eztán Bendegúz érkezik,
csendes fiú, nem kérkedik.
Épp csak töltött tizenegyet,
segíti a kisebbeket.

Vérében van kertszeretet,
vigyázza a természetet.
Felnőttektől eltanulja,
miből áll a kerti munka.

Tudását ő tovább adja,
tőle tanul az apraja:
Dorci, Helka, Hédi, Tomi,
Máté, no és a kis Boti.

Nimród, ki nagymamánál van
nem húzódik félhomályba'
látszik, ő már kertészkedett,
sokszor kapált, gereblyézett.

Jól áll kezében a szerszám;
csigát is észrevesz, megszán.
Munkát Bendivel terveznek,
így lesz a kert rendezettebb.

Toronyóra delet kongat,
élvezettel kóstolgat
sütit, csokit apró népség;
vizet, fontos az egészség!

Remélik, Gergő és Sára,
s mind, kik nem jöhettek el ma
kertészkedni, legközelebb
vidáman majd itt lehetnek.

Óbuda. 2020. március 9.

KEZDŐDIK A NAP

Jó reggelt!

Bodri ugat
farkát csóválva.

Itt a reggel,
jön kis gazdája.

Piciny lányka
két karját tárja,
fejét fúrja
selymes bundába.

Halkan nevet,
súg a fülébe.
Titkuk lehet,
más meg ne értse!

Cirmi ásít,
hátat domborít.
Huszár kakas
büszkén kukorít.

Fű, fa, virág
mozdul e jelre.
Kel a világ,
csodás reggelre.

Budapest, 2020. május 14.

KÍVÁNOK TINÉKTEK!

Ajándék-kosárba

Karácsonyfán díszeket,
figurákat, mézeset,
fahéj-illat bódítót,
szaloncukrot, mogyorót,
csizmák alá ropogós
csillogó hótakarót.
Szívekbe szeretetet,
Kisdéd legyen veletek!

Óbuda, 2020. december 14.

KIS CSIRKÉK ÉS A KUKAC

Sárga pihés apró csibék
csipegetik a magot.
Hangjuktól telik a vidék,
tyúkanyó lel kukacot.

Köré sereglik a népség,
kíváncsian szemlélik.
Meglóbálja: hajrá, tépjék!
Egyikük jut döntésig:

bátran csőrével odakap,
ám a kukac megmozdul.
„Ne félj picim, ez nem harap!”
Siet segítőtársul

Kakas koma, és elkapja,
lenyeli a kukacot.
Kukorékol: „Ünnep van ma!”
Lesik e varázslatot.

Igyekszenek szemétdombra,
ők is hernyót keresnek.
Kincsük nem verik nagy dobra,
hipp-hopp egyet lenyelnek.

Óbuda, 2020. szeptember 12.

MACKÓ-KIÁLLÍTÁS

(Mondóka)

Kettőezer huszonegyben
esett egy nagy csoda!
Olimpiára készült az
egész Kiskorona!

Gyermeknap kiállítás
Mackó-muki álma.
Fogát mossa, bundát fésül,
így indul a bálba.

Nem felejtí otthon maszkját,
ez a divat máma.
Fertőtlenítő szert szórnak
mind a négy mancsára.

Medvebocsok sorban állnak,
versenyre neveznek.
Találgatják maguk között,
melyikük a legszebb?

Brummognak a kiállított
mackók a lelátón.
Kung-fús mezben versengenek
társaik a páston.

Kicsik s nagyok kerek szemmel
egyre csak ámulnak,
igyekeznek utat adni
kíváncsiságuknak.

Ennyi mackót ki látott már?
Gyermekek csodálják.
Zsákba-macival végződik
ünnepi vidámság.

Óbuda, 2021. május 17.

MACKÓ-MONDÓKA

Brummog a mackó:
„Jó lesz a méz!”
Amíg a fára
magasra néz.

Fut is a maci
föld dübörög,
mintha üldözné
sok száz török.

Ám a méhecske
kaptárat véd,
rajzanak sorban:
négy - öt- hat - hét.

Nem éri utol,
csupán csak egy,
orrát megcsípi,
felhentereg.

Méhraj körözi
száznegyvenegy.
Bundája védi,
vízbe bemegy.

Óbuda, 2021. május 17.

MÁS EZ A NAP, MINT A TÖBBI

Gyermeknap jó, jaj, de jó!
Hali-halihó!

Sárkányt ereszt kis Palkó!
Hali-halihó!

Ünnepelni csuda jó!
Hali-halihó!

Hunor ma a tűzoltó!
Hali-halihó!

Kinn a réten körhintá!
Hali-halihó!

Áron s Bendi célba lő!
Hali-halihó!

Pörög-forog Anita!
Hali-halihó!

Gólyaláb lesz nagy menő!
Hali-halihó!

Hangszóróból zene szól!
Hali-halihó!

Amikor a Nap lemegy,
Hali-halihó!

Repülő lesz papírból!
Hali-halihó!

Elfárad a sok gyerek.
Hali-halihó!

Körtáncot jár kicsi s nagy!
Hali-halihó!

Kicsik apjuk nyakába`,
Hali-halihó!

Jó ízű a hús fagylalt!
Hali-halihó!

Így jutnak a kis ágyba.
Hali-halihó!

Budapest, 2020. május 27.

MOCSÁRJÁRÁS APRÓFALVÁN

Ismeritek Aprófalvát?
Sok jó ember birodalmát!
Itt van mindjárt hegy lábánál,
s karnyújtást Duna partjánál.

Boldog volt itt apró népe,
ám boszorka ezt nem nézte
jó szemmel, mocsárost varázsolt,
elrabolni boldogságot.

.....

Boti maradt kis szigeten,
társaitól most védtelen.
A kis manók és tündérek,
szorgoskodnak, nem henyélnek.

Megtanulnak mocsárt járni,
indulnak szabadítani.
Kőről-kőre ügyeskednek,
lépegetnek, közelednek....

.....

Aprófalva szurkol nekik,
ameddig a mocsárt szelik.
„Egyensúlyozz!” „Ügyes legyél!”
„A mocsárba be ne essél!”

.....

Végül a szigethez érnek,
akárcsak a jó testvérek,
Botondot itt körbe veszik,
Sport szeletet eszegetik.

Óbuda-Kiskorona u. 10.-12., 2020. július 5.

ZÜMI-MESE

Árok partján pipitér,
feje citromsárga;
mikor a méh hozzáér,
s hívja, jöjjön bálba.

Hanem a méh csak repked,
nem is figyel rája,
hogy a szirma úgy lebben,
mint lányka szoknyája.

Bódító az illata,
csábítja egy táncra,
de a méhnek ő csak a
dús éléskamrája.

Zümi- munkáját végzi,
nektárt fölszippantja,
eszébe sincs egy lagzi,
siet a kaptárba.

Ott a mézet szétkeni,
s hogy víz párologjon,
szárnyaival legyezi.
Méz így lesz orrodon!

Csöppnyi lányka felnevet,
lenyalja a mézet,
kér sok ilyen kenyeret,
s még Zümis meséket.

Budapest, 2020. május 26

VI. fejezet

VILÁGJÁRVÁNY IDEJÉN

2020 BALLAGÁS

Két legkisebb unokám
most ballagott volna.
Tervbe vettem, hogy leszen
óriási torta.

Szomorúan tekintek
az üres asztalra,
könnyes szemmel emlékszem
a ballagó dalra.

Mért indul az életük
már most ilyen sután?
Milyen boldog lennék, ha
győznénk a koronán!

2020. április 28.

A SÁTÁN KÖZTÜNK JÁR

Mért van az, hogy ember embernek farkasa?

Elég egy intés, s lesz színe-változása.

Mint ordas vicsorít, odakap a koncert,
képes hátba szúrni egy testvér a testvért.

Szembe találkoznak, tekintetük villan.

Marakodás, szitok-szitokra untalan.

Hol van vékonya, méregeti egyik a más,
csendet követ pusztító atomrobbanás.

Sandán figyel, lesi, lel-e rajta rést,
ahol bele döfhetné ádáz mód a kést.

Ha nem is kést, csupán néhány szó is elég.
„Tűnj innen!” Üvölt, mint ki vesztette esztét.

Véltük, elég volt, e szörnyű vérzivatar,
tetszhalálból elő nyúl csontkéz csakhamar.

Torkon ragadja, fojtogatja kegyetlen
szerencsést, ki vírustól megmenekedett.

Viszály helyett mikor lesz a földön béke?

Létrejön-e Isten s ember szövetsége?

Leszáll-e közénk a szeretet angyala?

Háborút felváltja-e bőség asztala?

Mutass utat, kérünk ó drága Istenem!

Eddig hiába volt e szörnyű intelem.

Kapzsi lett az ember, csak a pénz vezérli.

Földi létét talmi gyöngysorra fecsérli.

Uram! Ne engedd, hogy földünk pokol legyen!

Ne tórd, el, hogy ember az embernek essen.

Parancsoljad vissza sátánt alvilágba,
hogy mindenki szívét a szeretet szállja.

Budapest, 2020. május 30.

ADVENTI IMÁDSÁG

Apró léptekkel
tűnt el a nyár,
észre sem vettük,
s kopár a határ.

Ünnepre várás:
béke a szívben,
jóra sóvárgás,
isteni hitben.

Lombok lehulltak,
csupasz ágon
kis madár kutat
magot találjon.

Kezünk kulcsoljuk,
lehajtjuk fejünk.
Imát mormolunk,
már nem csüggedünk.

Álomra hajtja
természet fejét,
remény csillaga
közeleg felénk.

Uram Fiadat
küldd újra közénk,
gyötrő fájdalmat
elfeledhetnénk!

Te vagy a Remény!
Te a Szeretet!
Biztatón a Fény.
Hite lelkeknek!

Óbuda, 2020. november 29.

BÁR ELMARADT A LOCSOLÁS

Húsvét hétfőn nincs locsolás,
ám mégis van hímes tojás!
Otthonomból otthonodba
vigyen mosolyt tavaszodba.

Ne keseregj kicsiny lányka,
hidd el, már nem sok van hátra
karanténból - csak kitartás,
e tál tojás a biztatás!

Budapest, 2020. április 13.
(Húsvét hétfő)

CSAK VISSZETEKINTVE ÉRTETTELEK MEG

Botladozva jártam rögös utamat,
csöppnyi lányka voltam, kis kezem fogtad.
Sámlira is álltam elérni Holdat,
nagyjá lenni, miként téged láttalak.

Miként a gomba, oly gyorsan nőttem fel,
kezem eresztetted, álltál mögöttem.
Hogyha meginogtam, lettél erőtlen,
féltő aggódással léptem követted.

Nem tartottam igényt segítségedre,
nem kérdeztem, jó-e, ha jött válaszút.
Nélküled haladtam egyre messzebbre.

Repültek az évek, botra támaszkodsz,
segítőd lehetnék, hisz rögös az út.
Hárítod kezemet, te sem panaszkodsz.

Budapest, 2019. február 28.

BIZTATÓ SZAVAK

Sokszor hallottad, „felhők fölött kék az ég”,
zord időben elhinni, mégis oly nehéz.
Lehet ködös a reggel, sose feledd,
körforgás örök, a Nap mindig felkel.
Szemeddel kutatsz egy égi tüneményt,
szívedben őrizd meg a boldog reményt.

Óbuda, 2021. február 5.

(Végső fájó búcsú – mégis remény az örökkévalóságban)

ELÉG MÁR !!! ELÉG VOLT...

Tolulnak bennem
a szavak
mint gyűrt párnámon
az indulat
testem veritékben
úszik
rémület
rettegés
iszony
és pánik
kétségbeesés
reszketés
félsz szorongás
rianás
dübörög fejemben
végtelen gondolat
zakatol akár
a gyorsvonat
hol meglendül
hol meg tolat
váltót állít
vagy kisiklik
s a halálfélelem
sarokban
takarja szemét
befogja fülét
nyüszít

....

ELÉG MÁR!!!

elég volt...

(44. nap önkéntes karanténban)

EMLÉK AZ UTÓKORNAK

(2020. Adventi naplórészlet)

Kérditek, milyen volt ez évnek Adventje?
Naplómat csak félve veszem a kezembe.
Elmélyülök benne, lapokat forgatom.
– Vajon megdöbbenetek? – utódokra bízom.

Köteles viselni mindenki a maszkot,
eltakarva mosolyt, elrejtve az arcot.
Merre a szem ellát, arc nélküli ember
siet a dolgára, közeledni nem mer.

Igyekszik végezni gyorsan feladatát,
hisz rövid az idő: szabva *időkorlát*.

Este nyolc órára lakás ajtó zárul,
hajnal ötig város utcája elárul.

Ablakon, ha nézed, sok-sok apró lámpa
világít az utcán, bele a magányba.
Kora szürkületben úgy vágyjuk a szépet,
gyertyaláng nyújtotta fénylő üdvösséget.

Adventi koszorút Apó s Anyó csendben,
könnyes szemmel készít, titkos reménységben.
Gyűjtják gyertyáikat mind a négyet sorban,
imádkozva Úrhoz, hittel fohászkodnak.

Szívük mélyén bíznak, ha eljön Karácsony,
osztozik majd család ünnepi kalácson.

Óbuda, 2020. november 20.

HATVANHARMADIK NAP

(Új időszámítás szerint)

Nem tudom reggel van, avagy délután?
Szürkén cammog az idő nap, nap után.
Órára tekintek, lehet, pontosan jár;
de nem jelzi, tél van, tavasz, vagy talán nyár.

Naptáramat mikor kezembe veszem,
tollal az új sorszámot rávezetem.
Kezdeté akkor volt, mikor karanténba
elzárkóztam, beletörődve sorsomba.

Ha régi időszámítást használnám,
két hónapja van annak, ezt mondanám.
Nincs értelme, lásd, az idő szürkén cammog,
összemosódnak délutánok s hajnalok.

Semmi sem olyan, miként volt azelőtt.
Bár polcomon ott a birsalmabefőtt,
emlékeztetve a múlt mosolygós nyárra.
Csak nem tudom, ülök-e még kerékpárra?

Gondtalanul fogom-e kosaramat,
szellő cirógatja-e ősz hajamat?
Futnak-e karjaimba kis dédunokák?
Lehetnek-e életemben újabb csodák?

Szemem behunyom, csendben álmodozom;
ujjaimat kulcsolom, imádkozom.
Feltekintek, s mint reményteli szívecskét,
látom, csivítelve cikáznak a fecskék!

Óbuda, Régi időszámítás szerint: 2020. május 15. (péntek)

IMMÁR KICSIT KÖNNYEBB...

Éltünk már sok-sok nehéz s könnyű évet,
reméltük szép lesz ezután az élet;
ámde nincs ember, ki látná a jövőt,
csak későn fedeztük fel a cselszövőt.

Orvul csapott le földünkre az ellen,
lehet, lappangott mélyen a dzsungelben.
Akár özönvíz hömpölygött és tarolt.
Zárkóztunk lakásba, oda nem hatol?

Vigyáztuk egymást, hisz minden perc drága,
hittük, szeretet e kór orvossága.
Összebújtunk, kéz imára kulcsolva,
menekülésünk Istenünkre bízva.

Utóbb kiderült, fohászba foglaltuk,
legrosszabbat is tőle elfogadjuk.
-Csak ŐT mentsd meg Uram, Őt ne veszejtsd!
Ha kell cipelem magam a keresztet.-

„hiszem, e rémségnek lassan vége lesz,
s a sorsunk több próbát nem rejteget.”
Immár kicsit könnyebb, s bár maszkot hordunk,
kéz a kézben, ismét szabadok vagyunk!

*(Az idézet: Jekő György költőtárs:
Járvány végére várva című verséből való)
Budapest, 2020. június 6.*

HIÁBA A PARANCS!

Éjfélre otthon! Mondá boszorka,
rá hangost kondul a toronyóra.
Életre hívták mesék világát,
Hamupipőke veszít topánkát.

Sok ijedt szempár mutatót nézi,
ez újabb szabályt, vajon ki érti?
Ilyenkor indul vírus tarolni?
Kapukat jó lesz lakatra zárni.

Hajnali ötig megáll az élet,
ki tudja mit hoz reggel tenéked?
Végzeted előtt ablakod zárod,
építsz magadnak bűvös világot.

Arcodat félve maszk mögé rejtéd,
koronavírust ez-alól lesed.
Szomszéd ajtaján piros papíros,
lelkiismeret kínosan mardos.

Segítenél rajt', de tiltja szabály,
remegve sóhajtasz: „Ez borzadály!”
Dolgozni mennél, tétován indulsz,
üzletnél megállsz, ajtón befordulsz.

Friss kenyér illata száll most feléd,
kosárba szeded szeretet jelét.
Szapora léptekkel sietsz haza,
csöngetsz ott szemben, szomszéd ajtaja.

Mit neked parancs, mit neked tiltás,
lelked szava ennél sokkal tisztább.
Emberséged, ez ad hozzá erőt,
mint topánkát nyújtod a betevőt.

Óbuda, 2020. november 8.

FOHÁSZ

Kél a Nap s én bakancslistám előveszem,
fellapozom, mára vajon mit terveztem?
Kirándulás - csupán csak ennyi áll benne -
nem gondoltam, elé akadály teremne.

„Ember tervez...” ekként szólt gyakran a mondás,
s mint intő jel fut át testemen borzongás.
Sose legyenek nagyra törő terveid,
hiszen lehet, megszámláltattak perceid!

Esténként köszönd meg hálásan Uradnak,
ma is becsülettel járhattad utadat!
Küldj felé fohászt, őrizze éjjel álmod,
hogy láthasd meg holnap is a napvilágot!

-Ámen-

(Remélve, hogy megpróbáltatásaink véget értek)
Óbuda – 2020. június 21.

KARANTÉN S A REMÉNY

Bágyadtan veszem kezembe tollamat,
karantén alatt beszáradt tinta.
Karom béklyóban - Oh! Átkozott inda!
Írok-e még szépséges szavakat?

Csak gondolat szárnyal, kalit zárva van,
- vírus az, mely lakat kulcsát bírja -
keserű könnycsepp sűrűn hull papírra,
szabadságvágy szívben oldhatatlan.

Miként isteni jel fecskék érkeznek,
vidám szárnyalás, fel s le cikáznak.
Arcomra bűvös mosolyt csivitelnek;

lám, ők szabadok, sosem hibáznak.
Csak az égre kell tekintened ember,
s reményt gyújt hat színe szivárványnak.

Budapest, 2020. július 29.

KÉRDÉSEK ÉS KÉRÉSEK

Halld meg ismeretlen! Arcod nem vállalod?
Maszk mögé bujtatod, rendőrért kiáltasz,
függöny mögé bújva, mindez semmi ahhoz,
                    hogy éj leple alatt

ártatlan kis fának vizét elapasztod;
metszed gégecsövét, hogy víztől elvágtad,
gonoszság tenálad nem ér ezzel partot.
                    Van benned emberség?

Dicséretes az, hogy kutyagumit szeded
papír-zsebkendőbe, ám, hogy azt ezután
laza mozdulattal kiskertbe beteszed,
                    megkérdőjelezi épelméjűséged.

Eközben kesztyűdet véletlenül veszted,
hát én megtaláltam. Kihívásnak szántad?
Akár ráírhatnád nagybetűvel neved.
                    Vedd hát le a maszkod!

Állj ki szemtől szemben! Ne sunyi mód lapulj
hadd lássa a világ rusnya álnok pofád!
Tán gáztetteidről ekképp megszabadulsz;
                    Könnyíts a lelken!

Óbuda, 2020. november 26.

KÉTEZERHÚSZ MÁJUS ELSŐ VASÁRNAPJA

...tündéri léptekkel
érkezett a Május,
úgy mint eddig mindég,
madárcsicsergéssel,
orgonaillattal.
Nem is sejtve azt, hogy
nincs ki a madárdalt
szeretettel hallja,
nincs akit belengjen
bódító illata.

Ő csak közeledett,
bársonyos kezétől
éledt a természet;
mely kéjest nyújtózva,
leveleket bontott,
rügyek kipattantak.

Kelő Nap mosolygott.

...ám mikor lenézett,
mit a Földön látott,
szeme elé szörnyű,
váratlan kép tárult.
Kihalt városokkal,
üres utcasorok,
nyitott kapualjba
a félelem osont.

Ahol ember haladt,
mögötte lopódzott,
fekete köpenyben,
arcát eltakarva,
iszonyú kísértet.

Tudta, mit jelent ez,
hisz sokszor tapasztalt
évezredek alatt
ilyen szörnyűséget.

Nem akarta, hogy a
Május is ezt lássa,
ezért szeme elől
az ég kárpitjával,
játékony felhőbe
borítja a Földet.

Felhők közül Május
mégis kikandikál,
és első vasárnap
felfedez egy tanyát:

... szólítja a Napot!
Most nézzen csak oda!

Amott csöpp leányka,
kis kezében egy szál
tulipán virággal,
aprócska lépteit
egyre szaporázza.
Édesanyjához fut,
ki lehajol hozzá,
könnycsepp a szemében,
átölelik egymást.

„Édesanyám drága!
Köszöntelek Téged!
Köszönöm jóságod,
s azt, hogy VAGY TE NÉKEM!”

Budapest, 2020. május 2.

KÉTEZERHÚSZ ANYÁK NAPJÁRA

Kicsiny kis kertünknek kapujában állok,
szeretnék leszedni minden szép virágot.
Úgy szaladnék velük átnyújtani neked,
széppé varázsolni legszebb ünnepedet!

Oly jó lenne verssel, köszönteni téged!
Hanem ez ünnep más, ezt már én is érzem.
Most csak így messziről, küldöm szeretettel
neked szóló dalom, kicsiny kis szívemmel.

Távol vagyok tőled, de csak a testemmel;
érezd, gondolatban mindig átölellek.
Ahogy vigasztaltál, mikor bánatom volt;
most én súgom halkán, múltjon minden gondod!

Anyukám te drága! Oly nagyon szeretlek!
Nagymama! Könnyeid törlöm kis kezemmel!
Örökké Ti vagytok legdrágább kincseim!
Virágot szedek majd, s nektek viszem megint!

Budapest, 2020. április 21.

KÉTEZERHÚSZ TAVASZA

(*memento*)

Ki megszokta, hogy korán kel,
nem képes henyélni.

Még akkor sem, mikor tudja,
jobb lenne pihenni.

Kell az erő, ha jó a vész
korona formában.

Ám ellene csak úgy győzhet,
marad otthonában!

Így szabadságtól megfosztá
a szörnyű ellenfél.

Fegyvertelen, minden ott van
ez álnok szellemnél.

Ki nem látta szemtől-szemben,
azt hitte, megúsztá;
pedig lehet, benne lapult,
magában hordozta.

Messzi keletről indult el,
hullott a sok ember.

Érkeztek a szörnyű hírek,
mint cunami elnyel!

Először csak arról szóltak,
hogy öreg kell neki.

Körülkémlel, válogatva,
rozzantat szemeli.

Hanem aztán kiderült, hogy
bizony nem válogat.

Lehet akár fiatal is,
nem lát csak bábokat.

A világon végig sepert
nem kellett sorszám.

Láthatatlan formájában
tarolt mint az orkán.

Sunyin settenkedve gáncsolt,
aztán leteperve
megmarkolta áldozatát,
többé nem engedte.

Szörnyű kínok kínját állták,
levegőt nem kaptak.

Guvadt szemmel leste őket,
nem adva irgalmat.

Orvos, nővér, ki ápolta
a sok meggyötörtet,
imádkozott, soha többé
ne lásson ily szörnyet!

Ki tehette, bezárkózott,
a kezeit mosta.

Miként egykoron Pilátus;
bűn lelkét mardosta.

Lehet, ő is hibás ebben,

bűnbánó sok ember:

„Mea culpa, mea culpa
mea maxima culpa!”

Budapest, 2020. április 8.

(26. napja önkéntes karanténban)

MIKOR BETELT A POHÁR

Azt kérditek, mondjam, hogy mi történt velem?

Miért nem születik mostanában versem?

Láttatok valaha szárnya szegett gólyát

fel, magasba szállni, átívelve rónát?

Ő szárnya-törötten csak fejét emeli,

társit hosszú útra szemével követi.

Őrjítő erővel

zúdul a zivatar,

cikáznak villámok,

port szélvihar kavar.

Reccsennek az ágak,

gallyak sorra törnek,

vége-hossza nincsen

ítéletidőnek.

Magától megkondul
templomunk harangja,

ijedten rebben ki

galamboknak raja.

Szarkafészket tépi,

erős szél cibálja,

fonott tető védi,

benne fiókája.

Emberek ezreit
mentők szirénázva
éjjel s nappalon át
hordják a kórházba.

Fejem hasítja szét

szüntelen vijjogás.

Véget már mikor ér

ez az ámokfutás?

Óriás lakattal

elzárva ketrecem.

Lelkem viharában
törne, zúzna kedvem.
Hol van egy kalapács?
Merre van egy kapa?
Kezem felemelve
villan benne balta!
**Rácsokat szétverem,
rácsapok a zárra.
Emberkísérletnek
túl nagy lett az ára.**

Óbuda, 2021. április 24.

KETTŐS MAGÁNYBAN

Tavasza van, és erőst harsogó élet.
Mi benn magányban éljük napjaink.
Szobánkba most nem érkeznek vendégek,
mégis születnek sorban verseink.
Ölelsz, szorítasz, árasztva csókokkal
borítsz, miként szerelmünk hajnalán.
Erő, melyet mi ketten angyalokkal
örökre elrejtünk titokfalán.
Nem érhet ehhez idegen tekintet,
csak én vagyok közel, s te énnem.
Simítasz édes ujjaid hegyivel,
s a vágyölébe hajtom fejemet.

Az esti éden érkezik mosollyal,
eláradón belém, igéz gondolat.

Budapest, 2020. karanténban

KÖNYÖRGÉS ISTENHEZ

Lehajtom fejemet
búsan tenyerembe.
Merre indulhatnék
e ködös reggelbe?

Zokognak az árvák.
Kit eddig csodálták
ravatalon fekszik.
Szülők sírját ássák.

Utamat nem látom,
zúzmara a fákon,
varjak is kárognak
hetedhét határon.

Köd borítja tájat,
a szem belefárad.
Ó drága Istenem
halld végre imánkat!

Vészt jelző madarak
vajon mit akarnak?
Nincsen elég bajunk
földhözragadtaknak?

Botladozik lábunk,
rogyadozva járunk.
Csakis benned leljük
végső kilátásunk!

Egyre több családban
mélységes mély gyász van;
itt anya, ott apa
halálos ágyában.

Vész zúdult a földre,
embert ágyba döntve,
két karunk ég felé
tárjuk könyörögve:

Térden állva kérünk,
bocsásd meg sok vétkünk!
Gyarló embereknek
Te légy menedékünk!

ÁMEN

Budapest, 2020. november 26.

MAGÁNYBAN

2020. Húsvétja előtti gondolatok

Világtól elzárva hosszasan merengek.
Láthatatlan palástban húsvét közeleg.
Szinte rejtőzködik, őt csak az láthassa,
ki szenvedő Krisztust házába fogadja.

Mélyen elmerülünk magunk fájdalmában,
rettegve tekintünk körbe a világban.
Térden állva nyújtjuk Jézus felé kezünk,
az örök Atyánál könyöröggön értünk!

Nem gondoljuk, hogy kit hívunk segítségül,
egyszer már életét áldozta miértünk.
Bár évente várjuk ez ünnep érkezését,
feledjük, mi hoztuk fejére a vesztét.

Most is evés, ivás, cifra nyomorúság,
no meg amit diktál e világi sznobság.
Nem látjuk ezektől Krisztus áldozatát.
Végre itt az idő, ezen változtatnánk!

Miként tanította, úgy éljük életünk,
örök feloldozást ekként remélhetünk.
Mi nyújtunk feléje enyhet adó kelyhet,
megtisztult szívünkbe fogadjuk a Szentet!

Budapest, 2020. április 6.

SZEMÜVEG NÉLKÜLI 3D

*saját gyártmány
felületmodellezéssel (tojáshéj)*

Mennysországi trónusánál milljom angyal énekel.
Alleluja, Alleluja!
Az, hogy mindent jól irányít, benne nem hagy kétséget.
Alleluja! Alleluja!

Hanem kedvenc kék bolygóján bár az ünnep közeleg,
mint kik farsangra készülnek, maszkot hordnak emberek.
Egymást messze elkerülik, köszönteni feledik,
nincs baráti ölelkezés, karuk erőtlenedik.

Sokan őt okolják ezért, büntetésként élik meg,
pedig hibát kereshetnék magukban az emberek.
Homlokát össze is ráncolja, zokszót tűri nehezen,
bár belátja, javításra várnak a fogaskerekek.

Hanem, hogy „NAGYOK” dolgába beleszóljon valaki,
intő jelet küld le nekik, büntetlen nem tehetik:

-. -

Karácsonyi ebédünket már előre megfőztem.
Kacsahúsleves illata a szobánkat belengte.

Gyomrom mégis gombóc nyomta,
maszk került az arcomra.
Szenteste csak ketten ültünk
feldíszített fa alatt.

Hosszú idő telt el már, hogy
gyermekeink láthattuk,
s lám az ünnep sem adta meg,
hogy ismét találkozassunk.

Igyekeztem imádkozni, lehet, kicsit nyersebben,
„Istenem, mért teszed velünk? Hozd el a gyermekeket!”
Ekkor, mint egy ütés érne, egyensúlyom vesztettem,
és a szemben levő falat erővel lefejeltem.

Jött a mentő, sürgősségi,
szemklinika, arcplasztika,
tetanusz és gyors műtét,
ettől kezdve kettős látás,
fájdalmak és szédülés.

Hanem amit óhajtottam,
gyermekeim jöttek sorban,
bár ölelni nem tudtam,
hisz a szabályt betartottuk,
köztünk három lépés van.
Csak szememmel simíthattam
végig kedves arcukat.

Intő jeled ó drága Úr
örökre megtanultam,
hogyan az Istennek dolgába
többé soha nem szóltam!
Alleluja! Alleluja!

Három D-s szemüveg nélkül
most már mindig látásom?
Csakis a jó Isten tudja,
de én nem reklamálom.

Budapest, 2021. január 5.

MIKOR AZ EMBEREK...

Tavaszi van - ezt mondják - és én körülnézek;
maszk mögül hiába, nem érzem a szépet.
Hol lehet a régi kikelet reménye?
Más a lég illata, más a színe, képe.

Emberek az utcán messze elkerülnek.
Tőlem vagy esetleg a vírustól félnek?
Kérném: „Ne féljete!” - kinyújtánám kezem -
„Nem vagyok hordozó, csak ezt kell viselnem!”

Egy fiú a házból kutyájával játszik,
labdát elhajítja, kutyusa járdáig
elfut, hanem ekkor hirtelen megtorpan.
Rám néz, vakkant egyet, szívem nagyot dobban:

„Megismertél netán?” A farkát csóválja,
és rögvést felém fut, szájában labdája.
Nem számít nála maszk, nem számít a szabály,
neki csak az fontos, itt egy régi barát!

Könny szökik szemembe, meghatódott könnycsepp,
s gördül le szép lassan kincset érő gyöngyszem.
Jó, hogy rajtam a maszk, takar jótékonyan;
egy kutyus hűsége hálával megrohan.

Óbuda, 2020. május 18.

ÚJRA SZABADON

Mosolyt varázsolt e reggel
sok ember arcára.
Végre friss levegőhöz jut,
szívhat szabadjára.

Pedig nem is történt csoda,
csupán csakis annyi,
hogy a maszkot levehetik,
s otthon lehet hagyni.

Immár másfél éve várta,
álmodozott arról,
szabadságban mint kábul el
bódító illattól.

És most itt van, karnyújtásra,
nem álom, valóság!
Varázsszótól ragyogóvá
változott a világ.

Kiélvezte e hajnalnak
minden egyes percét.
Vízharmata simította
kéjesen a testét.

Mint mikor a szerelmének
ujjait érezte,
tudta, hogyha ma nem vigyáz,
e nap lesz a veszte.

Zuhany alatt dúdolgatott,
énekelni kezdett.
Minden rosszat, ami történt
szinte elfelejtett.

Emlék marad amíg csak él
szívében e reggel.
Hálát ad az Istenének,
egészségben kelt fel.

Óbuda, 2021. június 1.

VII. fejezet

HONVÁGY

A SÍRON TÚL IS...

Ha még sokáig várok, s hezitálok,
nyughelyedre többé rá nem talállok.

Kőkeresztedről lemarja az idő
neved; mellette egy rózsaszál kinő.

Fogva tartja lábam, bilincsbe verve,
akár egy rabot, a törvény fegyelme.

Hiába keresek lakathoz kulcsot,
a megoldás sötét verembe hullott.

Nyugalmad óvja fenyvesek karéja,
felhők alatt kőröz, vijjog egy héja.
Jelzi, téged méltósággal védenek,
közeledbe idegent nem engednek.

Ott rám, mint idegenre tekintenek.
Hisz régen elhagytam szülőföldemet.
Mégis megkereslek gondolatomban,
emlékkönnyecseppet hullatok titokban.

E könnyecsepből tavasszal virág nyílik,
lelkem virága, mely kísért a sírig.
Sőt, síron túl is, messze túlvilágba,
hol társad marad, ott se legyél árva.

Budapest, 2017. október 28.

LELKI ROKONSÁGBAN

(Halottak Napja)

„Óh, hányszor kell a sírra néznünk,
Hogy vigasztaljuk önmagunk -”

Épp csak serdülő lányka voltam,
mikor Apámat temettük.
Egy pillanatig sem gondoltam,
hogy csupa gyász az életünk.

Valakitől mindig búcsúzunk,
szívben fájdalmunk egyre nő.
Búcsúval picit mi is halunk,
hisz együttlét múltba tűnő.

Maradnak kimondatlan szavak,
fel nem teszünk kérdéseket.
Kiktől kérdeznénk már nyugszanak,
sírra hullatunk könnyeket.

Halottak napján körbe nézünk,
látjuk, mily nagy a veszteség.
Gyászunk senkivel sem cseréljük,
festő sincs, kik megfestenék.

Rokonok vagyunk mindannyian,
szeretteinket siratjuk.
„- Dobjuk el a tettető álcát:
Ma gyásznapi van, ma sírhatunk!”

(Az idézet Ady Endre: Halottak napján c. verséből való)
Óbuda, 2020. október 22.

MIKOR A NAP LEMENŐBEN

Mikor a Nap lemenőben,
magam vagyok temetőben.
Fű sem rezdül, csendes minden,
körülöttem halálisten.

Pitypang fogná vissza Napot,
bíborszínbe von égboltot.
Társa tartja magast fejét,
nem vesztette el az esztét.

Tudja, időt fordítani
senkinek meg nem adatik.
Elmerengek e látványban,
szememből könnycsepp kibuggyan.

Régi emlék, messze innen,
szívem mélyén megőriztem:
erdélyi fenyves lábánál,
apám kő-keresztfájánál

búcsút mondani elmentem,
fájdalomtól elernyedtem.
Leborultam sírhalmára,
vágytam az Úr irgalmára.

Feltekinték, szem könnyezve,
álomszép volt naplemente.
Pitypang ölelte a Napot
jelként, „Lészen őrangyalod.”

Így is történt, valahányszor
életúton, mint egy vándor
ott volt mindig énmellettem,
nem hagyta, hogy bajom essen.

Őrangyallal telt az idő,
szemem immár öregedő.
Sokszor láttam bíbor eget,
ím, emlékkép újra meglelt.

Mikor a Nap lemenőben,
magam vagyok temetőben.
Fű sem rezdül, csendes minden,
körülöttem halálisten.

Budapest, 2020. július 2.

TESTAMENTUM

Hamvamat szórjátok rózsafa tövére;
ott találjon szívem örök békességre.
Havasok lábánál apám sírja mellett,
Erdély szent földjében lelkem nyugtot lelhet.

Budapest, 2019. július 17.

VERGŐDÉS

Vegetálok, akár szikes talajon
oxigénhiányban senyvedő növény.
Mint aki alól kiszívták az éltető vizet.
Kutatom eddigi virágzó kedvem,
hová tűnt kicsattanó életem?
Szemem hiába emelem az égre,
napfény csak keservet juttat cserébe.
Vágyom vissza örökzöld fenyvesekbe,
hol ózondús levegő éltetne.
Engedjetez mennem! Ott az én világom,
hol a kék eget még fájó szememmel is látom.

.....

Óbuda, 2021 január 23.

LÁSZLÓ VERSEI
ÉS NOVELLÁI

I. fejezet

A KÖLTŐ ÁLMODIK

ÁLOMSZÉP

Nézem, ahogy alszik csendesen,
álmai már messze vitték,
mosoly az ajka szegletén,
rózsákról álmodik.

Sárga rózsza –
ne hallgass a hazug szóra!
Vérvörös, szerelem virága,
szirmaiból vetett ágyban,
szerető férje karjában.

Krizantémok, óriások,
hófehérben,
novemberi gyertyafényben.

Nézlek, közben
leteper az álom;
kéz a kézben,
álmodunk egy új világot...

2020. november 24.

ÁLMODTAM EGY MÁS VILÁGOT

Elhevertem fürge kis pataknak partján,
sütött a Nap, bárányfelhők játszadoztak;
láttam paripa formáját, lett oroszlán,
hívtak játékra, kedvemre álmodoztam.

Könnyű kocsiból kisasszony mosolygott rám,
felugrottam, akkor szárnya nőtt a lónak,
erdők, virágos rétek, majd búzatáblák
suhantak, lélegzet állító iramban.

Kocsink most egy magas szirtre kapaszkodott,
fel, fel, világunknak a legtetejére,
messzi földek, kéklő tenger, ezüst folyók
alattunk. Ezeregy éjszaka meséje.

Éled Ali baba. Szellem a palackból,
teljesíti hűen minden kívánságunk,
- szárnyas lovunk türelmetlen toporzékolt, -
messze-messze, a csillagos égre vágytunk.

Paroláztunk a mosolygós ezüst Holddal,
száguldtunk, kikötöttünk a Vénuszon...
A lányt néztem: mi van írva szép arcára, -
megértettem: kebelében kőszív dobog.

Fázni kezdtem. Hideg szél fújt, borult az ég,
kis patakomban szürkében csobogott tovább,
bárányfelhők futó képeket elvitték.
Álmodtam egy más világot – itt a hazám...

2020. április 3.

HÓBORTOS ÁPRILIS

limerickben

Tegnap hőség, ma meg hideg van,
Jucikán is maradt a paplan.
Jani az ajtóban,
panaszkodott fázósan –
két személyre elég a paplan.

***

Nagy a meleg, napozna Marcsi,
lapostető, nem látja senki.
Kifekszik a Napra,
nincsen semmi rajta;
jegenye tetején ül Pisti.

***

Falu szélén kacsáúsztató,
kihajtja libáit Ildikó.
Hús vízben tapicskolt,
kis lába megcsúszott,
csupa sár lett a kis Ildikó.

2020. május 4.

TÜNDÉREK FARSANGJA

Tündérek tébolyult hada viháncol,
Ringo Star húzza talp alá valót,
tündérkirálynő csörget aranyláncot,
fogna magának hím alattvalót.

Kéjes kívánság hevíti a táncot,
lányok, csak lányok, - sóhajt a való,
a szellő felkapja, repül a fátyol, -
takarja szemét sárgarigó.

Bokrokról varjak serege felrebben,
előjön, ki eddig rejtőzködött,
„egy hím, egy férfi”! – riad a királynő,

Pajzán kelletik maguk a tündérek,
lassú zenére simulnak testek.
Pirkadatra köddé válnak, eltűnnek.

2020. január 27.

SEMMI KÜLÖNÖS

Hetek óta sűrű köd és sötét felhők;
vakító fénysugár áttört rajta,
simítja arcom lágyan, melengetőn,
maradj még! – kapaszkodom utána.

Jégcsapokat szél rázza, csilingelnek,
cinke rákontráz az etetőről,
fenyők állnak őrt a zordon szirteken,
fülesbagoly hunyorog a fénytől.

Fejemben kavargó gondolatokra
ködfátylat borít az esti homály,
szemembe káprázik villódzó csillag,

pőre ágakkal hajladoznak a fák,
barlangjából medve is kiballag;
semmi különös; lelkemben boldogság...

2021. február 7.

GÖRÖNGYÖS ÚTON

haiku lánc

Göröngyös úton
egy őzike szökell át.
Őzbak a nyomon.

Göröngyös úton,
végig megy az úthenger.
Síró giliszták.

Göröngyös úton
küzdelmesen haladok.
A cél erőt ad.

Göröngyös úton,
a vándor nyeregbe száll.
Mit érez a ló?

Göröngyös úton,
esőtől nagy lesz a sár.
Sarud válladon.

Göröngyös úton,
célhoz végig kell menni.
Istentől jussod.

(A megadott szó: „Göröngyös úton” volt)

2019. július 14.

BIZALOM

A Nap bújócskát játszik a felhőkkel,
friss szellő segíti, győzelemre áll,
sétámra nem viszem az esernyőmet,
Bodri már türelmetlen, pórázra vár.

Főúton, falnak dőlve, egy férfi,,
jól szabott, kopott öltöny – más hordhatta,
jaj, elnézést uram, ide, lábhoz Bodri!
„Nem tesz semmit, kutyás volt az előző gazdája.”

Segíthetek? –nyílt szám magától szóra,
zavart lett, válasz nehezeére esett:
„negyven forint egy kifli a boltba”.
Zsebemben tíz forint, negyven helyett.

Tárcámban lapult egy kétezres bankó,
Kis töpörtyűt is, hogy íze legyen,
talál a parkban, várom a visszajárót.
Kutyám már ráncigált, hát elsiettem.

Veszteség: kétezer – elkönyveltem,
élveztem a nyárvégi napsugarat.
Valaki elém állt – észre se vettem,
„itt van a blokk, és a pénz, hiánytalan.”

Kérem, ne sértsen – dobtam el a blokkot,
a pénzt számolatlan, zsebembe gyűrtem.
„Így megbízik bennem? Csak egyszer látott –
elment már, rendőrt kiált, ettől félttem.”

Megbízom, nem lehet gyanúban élni,
tízből kettő átejt, nyolc tisztességes,
csalódásokat is fel kell vállalni,
dum spiro, spero – remélek, míg élek.

2019.november 7.

JÓ KEDVVEL

Borúmra jött hajnali fény,
szívem új ritmust dobogott,
Stravinszkij dallamán zenélt,
peregtek bennem üstdobok,

és kinyíltak az orgonák,
fejem köré virágkoszorú,
ma nem fáj a lábam se már,
(ürgém egy hangyabolyt letúrt).

Jól esik most egy pohár sör
(vagy lehetne mindjárt kettő),
mára semmi eskü nem köt,
nem mér pulzust a doktornő.

Vándorbottal erdőt járom,
feltöltözöm oxigénnel,
fogoly lelkem is kitárom
dalolok a vörösbeggyel.

Ma a Nap is szebben süt rám,
befogadlak, te szép Világ!
Nincsen egyéb kívánságom:
párom ölen jöjjön álom!

2021. május 11.

KÖDÖS ÉJSZAKA

Ködlovagok erre járnak,
szeles felhőkön vágtatnak,
rátelepszenek a földre,
egész város eltűnt benne.

Suttogják: ki az utcán jár,
ködlovagok elrabolják,
szolgálni a Ködkirálynak,
Ködhegyen, ködpalotában.

Mindenki sietne haza,
(nem látszik a templom tornya),
nincs, mi az utat mutassa,
lopódnak, falt tapogatva.

Szél zörgeti az ablakot,
csendbe távol bagoly huhog,
Gyerekek anyjuk szorítják,
apjuk halkán mormol imát.

Ködgomolyban sötét árnyak,
baljós sóhajokat súgnak,
temetőben sírok nyílnak,
halott lelkek erre járnak.

Pirkadattal eljön a Fény,
kiárasztja nap-melegét,
eltűnnek az éji árnyak –
ködlovagok „köddé válnak”.

2020. november 14.

SZEPTEMBER

Csendesül Nap heve ősze,
gesztenyét szél már leverte,
most cukrosodik a szőlő.
jó bort ígér ez esztendő.

Újra megszólalt a csengő,
pityergőt nyugtat tanárnő,
szisszen a táblán a kréta,
lassan betelik az irka.

Érik gyümölcs a körtefán,
befőttet főz édesanyám,
sok üveggel telik a kamra,
majd megürülnek tavaszra.

Égi eső gyémántcseppjeit,
szívja magához reggeli
napsugár; fénye bevonja
szívem, és repít magasba.

2019. szeptember 19.

PIROS PETTYES KERÉKPÁROM

Piros pettyes kerékpáron
erdőt s mezőt beszáguldok.
Sárguló búzatáblákon
bontják fejük a kalászek.

Búzavirág a legelőn,
egy virágért lehajoltam,
bogáncstól kaptam kitevőt,
megköszöntem, elrobogtam.

Kerékpárom a földúton
megizzasztott, porba ragadt,
patak vizében megmosdom,
kis hídon folytatom utam.

Krumplivirágok kísérnek,
barna lepke mákvirágon,
felettem zümmögő méhek,
gyűjtenek akácon mézet.

Előttem a tölgyes erdő,
elpihenhetek alatta,
ágak között víg dalt zengő
madár kórus – öröm óda.

Készül a Nap nyugovóra.
Piros pettyes kerékpárral,
a széllel is versenyt szállva,
haza érünk vacsorára.

2021. február 27.

SZERETET-ORSZÁG

Oregánia

Hosszú vándorútnak végén,
az Oregani – folyóhoz
értem én.

Fáradt lábam hűs vizébe
lógatom, hogy felfrissítsen.

Partnak pázsitos zöldjében
a kósza felhőket nézem;
három kiscsikóm nem fárad,
mennének már a túlpartra.

Nem messze a rév kikötve,
áтеvezünk az új földre.

Az úton sorompó, s tábla:
itt Oregánia határa.
Nagybajuszú őr vigyázza,
a kis csoportot mustrálja.

„Törvény a mi országunkban,
tilos behozni a sírást,
és a búsat.
Ha volna ilyen nálatok,
bizony, kívül maradhattok.”

Leveszik a hátizsákot,
kivesznek egy-egy csomagot.
Rá van írva: a bánatod,
búsulás, sírás, félelem,
a jövő, mert reménytelen.

Egy nagy batyuba csomózzák,
hátuk mögé hajítják!

Nyitja sorompót a strázsza,
Isten hozott, beléphettek,
mert tiszta szívből szerettek,
Oregániába.

Budapest, 2019. július 19.

II. fejezet
CORONA-VÍRUS

KORONA VÍRUS

(Haikuk)

Denevér-barlang.
Hordozza, ő a postás.
Láthatatlanul.

Veszélyes vírus,
kényszerít karanténba.
Tolsztojt olvasok.

Kihalt az utca,
arc nélküli emberek.
Halál jár köztünk.

Villogó mentők,
szirénák bekapcsolva,
mint hóemberek.

Esendő ember,
tiszteld a természetet.
Küzdeni vakon.

2020. május 4.

VÍRUS-BAJOK

Tegnap találkoztam régi barátommal,
feléje siettem, kezem kézfogásra.
Feltartott karral, megállásra intett,
szájmaszk alól beszélt, kimért másfél métert.

Gyorsan előkaptam zsebemből maszkomat,
némi büntudattal - köteles feladat!
Jó hangosan kérdem: otthon minden rendben?
Sóhajtott egy nagyot, azután így kezdte:

Van már három hete, hiába kívánom,
rendre elutasít megigéző Párom.
„A TV is mondta: a vírus nem fertőz,
ha marad közöttünk másfél méter térköz.”

2020. április 2.

SZABAD LEVEGŐN

(koronavírus után)

A karantént
feloldották.
Az utcákon,
a tereken,
újra vidám
gyermeksereg,
élvezi a
szabadságot, az apuka
sem tesz maszkot.

Azért nincs még
ölelkezés,
egy puszi sem
csattanhat el.
Akármikor
bemehetünk
vásárolni,
postán sem kell
kint az utcán
várakozni.

Élvezzük
a friss levegőt,
szidjuk a
hűvösre fordult
őszes időt.
Duzzogunk
a maszkok miatt,
nem szállhatunk
fel a buszra.

Ej, te ember!
Gyorsan felejtsz,
nem vigyázol,
ha visszajön,
ne csodálkozz!

2020. június 21.

III. fejezet

FILOZÓFIA

AZ EMLÉKEZÉS

Az ember kiváltsága az emlékezés.
Isten így büntet Ádám és Éva vétkéért.

Ismeretlen szerző

Dúl, dacol, álmaid rontja,
kedved szegi, rossz a napod,
rád rivall: „elfuseráltad,
az idő vissza nem forog”.
Lelkiismereted okol,
nem figyeltél a szavára,
most már késő, te is tudod,
órád soha nem jár vissza.

Fényképalbum az ölében,
hosszan elmereng egy képen,
„szép volt, tüzes lett éjszakánk,

te is jól emlékezel rá?”
Szemükben ott ég a vágyuk, -
ez volt a fiatalságuk.

Fájhat is, vagy boldogíthat,
jutalom-e, inkább átok?
Lecke filozófusoknak, -
te pedig szépeket álmodj.

Budapest, 2020. március 5.

ELSŐ TANÍTÁSI NAPOM

(1954)

Első órára, nagy találkozásra,
kívül is belül is készülten álltam.
Fehér ing, nyakkendő, ha bálba mennék,
nadrágom élesre vasalt az estén.

Könnyedén állok, előttem az osztály,
huszonöt csillogó szempár tekint rám,
csitri leányok aprókig felmérnek,
jövő sorsom felett most ítéleznek.

Lúdbőrzik bőröm, előnt az izzadság,
végigfut agyamon az egész leltár:
a cipőm fényes, a zoknim sem rogyott,
hófehér ingem patyolatra mosott.

Megnyughatom végre, minden helyén áll;
mint áramütés: nadrágon a cipzár!
Rémület futott át leblokkolt agyamon,
ez katasztrófa, süllyed a csónakom!

Gyorsan elfordulok, mintha naplót írnék,
kezem keresi a nadrágom sliccét.
Egy szikla legördült – földrengés talán?
Csatát megnyertem, helyén a gatyazár!

Jó uram, ha tekintélyed
előbbre való mindennél,
gondold meg: az ördög éber,
ott árt, ahol nem is hinnéd.

2021. június 17.

EGYENSÚLY

Szél hozza, szél viszi fellegeket,
ázom, vagy melegít napsugár,
libikóka egyszer fent, egyszer lent,
fontos, hogy ki ül másik oldalán.

Mint egy szeizmográf, olyan érzékeny,
bajban dönteni nehéz, ki hibás,
két oldalon múlik, ne billegjen,
vigyázd a felhőtlen harmóniát!

Ha megszólal benned a vészcsengő,
lélek-kapud mindkét szárnyát kitárd!
Tudnod kell: ember gyenge, esendő,
szíveddel ékeld ki, libikókád!

2019. június 4.

FELMELEGEDÉS

Rekord meleget mértek az Arktiszon,
rekord sok jég olvadt el Grönlandon.
A jegesmedvék fagylaltot nyalnak,
nagy keletje van a strandpapucsnak.

Olvadó jég lehűti a levegőt,
jéghideg szélorkán fúj észak felől.
Nyaralók dideregnek tengerparton,
legkeresettebb cikk lett a forralt bor.

Mindennapi libikókánk:
Kapunk hideget, meleget,
dús hajamat tépi orkán,
bőröm közben pecsenye.

Mi átálltunk napelemre,
Kína a széntüzelésre.
A dolog „el van intézve”,
csúcson fajunk hülyesége.

2019. július 14.

KÍVÁNCISISÁG

A test még élni szeretne,
(lelkem már a másvilágra),
hiába gyengülök egyre,
kapaszzkodom ezer szállal.

Mit hoz a felmelegedés?
Hoz-e újabb népvándorlást?
Békét hoz, vagy emberölést,
magyarnak marad-e hazánk.

Tudom, földi létem véges,
sok az is, mit eddig kaptam,
Uram, ugye Te megértesz?
Földünk jövőjét láthassam.

Minden kérdés hoz egy újat,
csillagokból már nem látom,
fájó kíváncsiság izgat,
kérdőjelekké lett álom.

A test még élni szeretne,
látni a jövő világát;
ámde tiszta még az elme,
elnyomja ostoba vágyát.

2019. április 30.

ORKÁN

Vad, viharos orkán dül bennem,
ahogy hullám veri a szirtet,
odacsapott hajók roncsain
fúria polipok leskelnek,
villám sújt a felhők résein,
mellem a Zordonnak feszítem.

A világom kész összedőlni,
kívül-belül fagyos szél átjár,
szívemből kőszív kezdene nőni,
keménynek látszik, tör porrá.
Hajolj le, segíts szépen élni,
vagyok tán fölösleges senki.

Árvízben sodródik a lélek,
gyűl erőm, felül maradjak,
nem süllyedek forgó örvénybe,
csak múló a szörnyeknek napja.

Erős a váram, megkapaszkodom

2019. augusztus 15.

PARTOT ÉRTEM

A vízről visszavert hajnali fény vakított,
a tenger oly sima, mint üvegből lenne,
a csend szinte süket, csak a gép dorombolt,
mint egy alvó medve, lent a gépterembe.

Hajnalig szólt a dzsessz, most nagy a csendesség,
köpenyembe bújok, bőven van üres szék.
Egy matróz takarít, Péntek ő most nekem,
körben a tengermély, égszínkéék odafenn.

Tegnapelőtt éjjel, vad orkán korbácsolt
torony hullámokat, dörgött és villámlott,
himbálta hajónkat, tengeri betegség
kiütött engem is, arcomon szürkeség.

Ám a hajónk stabil, baleset kizárva,
eszem ezt felfogja, szívem tolerálja.
Az énem befordul, magamba leszállok,
kergetnek agyamban emlékezet-láncok.

Virágkertben nőttem; kiűzött fenevad,
tanultam éhezni, mert erszényünk apadt,
láttam reménysugárt, belekapaszkodtam,
libikóka felment; éltem nyugalomban.

Majd sötétebb évek, felhők és napsütés,
hullámhegy emelt, aztán cseréptörés...
Kerestem a békét, lélek-csendesülést,
találtam kikötőt, szerelmet, becsülést.

Tüske szúrt kezembe. Nyoma még látható,
volt, mi veszni látszott, de szívem kitartó.

Ezüst ketrecemre én tettem lakatot,
kulcsát annak adtam, kit szeretek nagyon.

Hajónk csendben siklott, a kikötő közel,
virágos lett kertem, nyílott a ketrecem,
őszülő napjaim felett biztos tető.
Ajtó ugyan tárva, megnyomom a csengőt!

2019. június 19.

REINKARNÁCIÓ

Lélekvándorlásban hiszek is, nem is,
nehéz képzelnem: életem végén,
nyughatatlan lelkem megnyugszik mégis,
gondolattalan testetlenségén.

Bűneim súlyát magamról leveszem,
más alakban újjá kell születnem,
akár béka, ha sok volt a bűnöm,
kisebbért újra embernek lenni.

Jó lenne tudnom: ki voltam régen?
mi bűnöm volt, hogy újraszülettem,
mostani énemnek lesz-e bocsánat.

Nem loptam, csaltam, embert se öltem,
ágyamba más asszonyát se vittem;
bolygó lelkem várja már Nirvána...?

2019 szeptember 20.

TEST ÉS LÉLEK

Kezdetben volt a szó, és a
szavakba foglalt gondolat.
Szeretettünk így a lélekre,
lelkünk az öröklétre.

Földi létünk, tudjuk, véges,
más világba jut a lélek,
halhatatlanok honába,
istenek birodalmába.

Istenek és félistenek –
így hitték az ősi népek,
küldtek pokolra vagy mennybe,
Káron csónakja kikötve.

Hisszük: lelkünk halhatatlan,
másvilágban egy Isten van,
keresztény vagy mohamedán,
átjuthat mind a tű fokán.

A halál e földi létünk része,
lelkünk angyalok viszik a Mennybe.

2020. december 8.

IV. fejezet

HAZAFIAS VERSEK

MÁRCIUS IDUSÁN

Masíroztunk lágy tavaszi szélben,
vidáman, büszkén, mi kiscserkészek,
dalunk: Horthy katonája leszek;
ezerkilencszáznegyvenegyben;
kokárda minden cserkészingen.

Később, ünnepélyes csapatgyűlés,
úttörő nyakkendő, lelkesedés,
„a béketábor legyőzhetetlen” –
szállt a dal; kilencszázötvenhétben;
kokárdák kitűzve fehér ingre.

Évek múltak; a Múzeum-kertben
Petőfi vers, ünnepi beszéddel:
„örök barátság a szovjet és magyar”,
később új divat, a „nem-nem-soha”.

Bal kezem szívemen: a kokárda
megmaradt, a szél bárhonnan fújta.
nem téphette, bármily erős vihar,
mert maradtam, mindörökre: magyar.

2020. március 15.

OKTÓBERI SZONETT

Verőfényben ragyogva kelt fel a Nap,
az éji vihar elmúlt, nyomtalan.
Hinnéd: a szélvihar letépte láncát,
napsugárral együtt jár szabadság.

Zászlók alatt kimentél az utcára,
voltage sokan; boldog ölelés,
testvéred mindenki: szíved vágya...
Csikorgó láncaltap, lövésre kész

fegyver. Háztetőn kutató tekintet,
a vasszörny védi, elhagyni nem lehet,
jöhet bármikor Molotov-koktél.

Gyűl a civil sereg, egy szál puskával,
egyenlőtlen a harc: medve hangyával;
véres az inged. Mégis Te győztél!

2019. október 10.

V. fejezet
NÉPKÖLTÉSZET

A RÓNÁN

Kinn a Rónán süvít a szél,
sötét felhők kergetőznek,
porfelhőben a messzeség,
szamártövisek görögnek.

Szilaj lován szálegyenes
ül a csikós, mozdulatlan,
puszták ura, ős-istene,
szeme a távolság kutatja.

Puli a fülét hegyezi,
vakkant egyet, rohan elé,
a legény a lóról ugrik,
némán öleli kedvesét.

*„Nemsokára megjön a hó,
akkor karámba kerül a ló,
bémegyek a falutokba,
a pap minket megáldana.”*

2020. április 20.

NINCSEN RÓZSA

Keszkenőmnek három sarka,
Kék nefelejccsel kivarrva,
negyedikben piros rózsza,
nevét írom majd, ki kapja.

Sok legény jár a falunkba,
mind a keszkenőm kívánja,
válogatós vagyok nagyon,
keszkenőm könnyen nem adom!

Egyik cingár, más pocakos,
Ez rátarti, az kótyagos.
Nincsen köztük egy hibátlan,
végül pártában maradtam.

Mást kerestek, párra leltek,
engemet elfelejtettek.
Keszkenőmbe hímzem végül:
„nincsen rózsza tövis nélkül”.

2019. július 21.

VI. fejezet

TERMÉSZETVERSEK

BOLONDOS JÚNIUS

Júniusban hej, őszi az idő,
ólomszürke felhők járnak felettünk.
Éjjel esett, paradús levegő
nyomaszt, fojtogat, hevesen ver szívünk.

Borongós gondolatok gyötörnek,
megfordult a Nap, nem akar felkelni?
Az éjszakában álmok ijesztnek,
nyakamon kígyót érzek tekeredni.

Verejtékben ébredek ágyamban,
a kelő Nap ragyog ablakomban,
üde szellő lebbenti a függönyt.

A szobában minden a helyén van,
párom bújik hozzám duruzsolva,
kis bárányfelhő vidáman köszöntött.

2020. június 5.

VIHAR

Vad orkán tombol az óceánon,
szél veri ablaknak a záport,
rázza, dobálja az erős hajót.
A kapitány gyónni készül:
utasok közt egy lekipásztor?

Sziklás partnak csapódó hullám
papírdobozként összetörné,
fák recsegve törnek derékba,
utolsót lehel a törzs alá
beszorult párdúc –
és a vihar nem fárad.

Lecsap a városra.
Háztetők levélként repülnek, de
hihetnéd földöntúli csészealjnak,
óriási denevérenek.

Romba dőlt seregnyi ember álma,
de küzd a létért újra és újra,
hiszi: még ő a természet ura...
De holnap?

2019. október 8.

TISZAVIRÁGOK

Hófehér hópihék szállnak
villódzón, a Hold kékjében
szédülnek szerelmi lázba,
s a vízre szállnak, kimerülten.

Anyaságuk befogadja
dajkaölbe, a nagy folyó,
elgyengülnek, elnyugszanak,
Tisza lágy öle a koporsó.

2020. szeptember 21.

A JUHARFA MESÉJE

Házunk előtt kiszáradt a juharfa,
sok éven át hűsölhattünk alatta.
Öreg, meghajlott gyökér elengedte,
ki kell vágni, mielőtt még kidőlné.

Fiatal volt, mikor én is fiatal,
kiálltuk, jött bármekkora zivatar.
Nehéz idők mélyítették sebeket,
főnix madárként új jeleket.

Hullott magjából sarjadt új juharfa,
kis unokám ölel leányt alatta.
A kérége bekarcolja nevemet.

Lelkem megifjodik, mikor olvasom,
viszi magával egy új évszázadon;
a halál csak elkezd egy új életet.

2020. november 6.

BARÁTOM, AZ ÖREG HÁRSFA

Ablakomon bekacsint egy hársfavirág,
illatától mámoros az egész világ,
csitulj szívem, fiatalságom tovaszállt,
a szerelem már csak emlék lett, délibáb.

Voltam ifjú, hársfám akkor is itt állott,
küldött Anyám, szedjek le sok-sok virágot,
megszárítva jó lesz télire, teának,
ellenszere köhögésnek, megfázásnak.

Sűrű lombja alatt jó volt elpihenni,
verset írni, - csak ha madár – nem járt senki.
Születtek szerelmes sorok, vágyakozók,
fenn az égen, holdas éjen ábrándozók.

Évek szálltak, ülök ma is itt, alatta,
verseim az őszi, hársfám bólint rája,
sárgult leveleit hordja élém a szél,
bízgatón int: fel a fejjel, múlik a tél.

2020. augusztus 4.

VII. fejezet
VALLÁSOS VERSEK

BŰNBEESES

hexameterben

Égi Teremtőd, istened Édent lakhelyül adta,
benne az erdők vadjai, mind kezes állatok hozzád,
étkedet adják, fákon a termés, Éva leszedje,
ám elkerülje az almafa kincsét, az csak az Úré.
Titkait őrzi tudásnak, rejtve az ember előtt.

Csalfa a kígyó, gyenge az asszony, szed le egy almát,
egy harapást már elfogad Ádám, Éva kezéből.

büntet az Ég Ura tüstént, angyala zárja az Édent,
súlyos ekével küzd meg a röggel, nagy akarással.
Már az a dolga, családját tartani, ennivalóval.
Éva a tűznél gyúrja a tésztát, főz a családra,

Bűneik átkát bánva, az istent térden imádják.

2020. július 28.

HAJNALI MISE

Advent idején

„Harmatozzatok,
égi magasok!
Nyílják meg a föld,
teremjen Megmentőt”.
Öltözzünk lilába,
bűneinket vallva,
hogy tiszta lélekkel
álljunk majd Előtted.

Áldott Szűz Mária,
kis Jézus szent anyja,
kit szűzen megszültél;
jászolban égi Fény.

Mennyei szép Csillag:
Ave Maria,
gratia plena!
Hozsánna,
alleluja!

*Az idézet a hajnali szentmise szövegéből való.
2020. december 15.*

KERESZTBŐL FESZÜLET

Nagypénteken

Azúrkék ég alatt, a Nap szinte éget,
kaszárnya udvarán ácsolnak keresztet.
Jeruzsálem népe gyűlik ki az útra,
kárörvendők sora, a nép legalja.

Ki hallgatta szavát, némán nyeli könnyét;
zihálva cipeli Jézus a keresztjét.
Első bevert szögre, görcsbe ránt a teste,
két lator nyöszörög, ők már kifeszítve.

Horizonton gyűlik éjfékete felleg,
minden oldalról a Nap felé közelget.
S mikor Jézus testéből a lélek elszáll,
összezárnak, koromsötétben a világ...

A katona, ki a sziklasírt vigyázza,
remeg még, a jel utal Isten fiára.

Ünnepi szívvel várunk a harmadnapra.
Hitünk titka: Megváltónk feltámadása.

2019. április 19.

VIRÁGVASÁRNAP 2020.

koronavírus fogságában

Márciusi napban kipattantak a barkák,
virágvasárnapi misén papok megáldják.
Kétezer húsz évben, nem szedhettem barkát,
fotelben hallgatom nap evangéliumát.

Vonul Jeruzsálembe, számár hátán ülve,
nem földi a királysága, ezt kifejezze.
Örömrivalgás fogadja, mint a Messiást,
pálmaággal hintik végig a király útját.

Virágvasárnapi asztalra nem lesz barkánk.
De hiszen a tavalyyival tele a vázánk!
Asztal közepére tesszük, gyújtunk egy gyertyát,
Jézus király! Itt vagy velünk, mondunk hozsannát.

2020. virágvasárnap

PILLESZÁRNYON

Tarka szárnyán átüt a Fény,
mint templom színes ablakán,
reppen fel-fel, vonzza a Fény,
és a lelkem véle száll.

Kapaszkodom, távol az Ég,
szállunk ketten, egyre feljebb,
míg elvakít minket a Fény,
s zuhanunk vissza, a földre.

Megpihent illatos virágon,
szárnyait is összecsuksa.

Lelkemnek még itt van dolga;
hogy meddig? Csak a Fény tudja.

2021. február 28.

TEHETETLENÜL, INDULATTAL

Keserű düh, ordas indulat marja lelkem.
Tehetetlenül, a teremttől számon kérem:
Ég és Föld Ura! Hogy örömed teljék benne,
alkottál értelmes földi lényt – saját képedre,
új világod uralkodni hivatottat: embert.

Minden tudásod hatalma a jövőt látta,
gyarló lesz, könnyen hajlik kígyó-csábításra.
Bölcs Bíró! Te tudtad: kik lesznek jók, kik rosszak;
testük kínjaival miért büntetted a jókat?
Hűségüknek bizonyossága lenne, így gondoltad?

Istenem, bölcs Bírám! Ezt bizony nagyon elszúrtad.

*(Drága Anyósom, kis hugom,
és sógorom kimondhatatlan kínjait megélve,
minden szenvedőért.)*

2020. április 2.

VIII. fejezet

NOVELLÁK

FÉNYKÉPEZNI TILOS

1951-ben csodálatos volt a tavasz. 48 fiatal csikó, egy osztály, történelem órán Odüsszeusz kalandos utazásáról hallgattuk tanárunk elbeszélését. Nagy rajongója volt Homérosznak.

A nyitott ablakokon át virágillatos levegő áradt a terembe, és minket most jobban érdekelt a külvilág. A szomszédos technikumban másféle órarend volt, és a lányok most mentek hazafelé. Köztük Emil nagy szerelme is.

A lányok viháncolva álltak meg a szemközti járdán, incselkedve mutatták, hogy menjünk ki hozzájuk. Mentünk is volna, ha lehet.

Emil édesapjának volt egy fényképezőgépe. Abban az időben filmet csak nagyritkán lehetett kapni, így nagy kincs volt a gépben levő film. Apja erre családi fotókat készített, de az utolsó kocka még megmaradt. Emil elhatározta, hogy oda fényképet készít szerelméről.

Este táskájába csúsztatta a masinát. Helyet cserélt az ablak mellett ülő fiúval, és várta a lányok megérkezését. A régi épületben vastag falak voltak, el lehetett bújni az ablakmélyedésben. Idős tanárunk soha nem jött el a katedrától, lebukástól nem kellett tartani.

Éppen május elsejének megünneplésére készült a város, és a tervek szerint a helyi gyalogsági laktanya díszszázada is felvonult. A parancsnokág úgy döntött, hogy tart egy főpróbát, és azt éppen a nevezetes napon ejtik meg. Az útvonal az iskola előtt vezetett.

Jöttek a lányok, és egyszerre megjelent a masírozó század. Mindenki nyújtózkodott, hogy lássa a katonákat.

Épp akkor állt Emil is az ablakba, és megcsinálta az áhított képet. Még örült is, hogy a katonák is rajta lesznek.

Ekkor egy ló feje jelent meg az ablakban (a régi épület földszinti ablakai alacsonyan voltak). A lóhoz tartozó lovas századparancsnok főhadnagy elvtárs volt.

Ijedten vártuk, mi történik. Emil halott sápadtan állt az ablakban. Abban az időben a fegyveres testületet tilos volt fotózni, így szólt a szigorú szabály. Börtönt is lehetett kapni érte.

A főhadnagy a fényképezőgépet kérte. Édesapámé – mondta reszketve Emil, miközben a ló feje felett kiadta a gépet.

A főhadnagy komótosan kinyitotta a hátlapot, és kihúzta a filmet. Egy pillanatig gondolkozott, majd a gépet visszaadta Emil kezébe.

Most el kellene koboznom a gépet, és feljelentést tenni a rendőrségen – mondta, majd hozzátette: érettségi előtt nem lenne jó egy ilyen meghurcolás, ezért ettől most eltekintek. De máskor ne próbálkozzék ilyesmivel!

Meghúzta a kantárt, mire a ló felemelte fejét az ablakpárkányról, ahol eddig kényelmesen támaszkodott. Elügettek a század után.

Csalódottság és megkönnyebbülés ült az arcunkon. Megúsztuk, de oda lett a film. Hogy mit fog ezért otthon kapni Emil, most másodrangú volt.

Odüsszeusz kalandjairól viszont nem tudtunk semmit. Csak a ló hallgatta figyelmesen az előadást. Állítólag, a délutáni ki mit tud-ot a laktanyában a ló nyerte meg Odüsszeuszról tartott előadásával.

PILLANGÓ

Balázs 5 éves, még óvodás. Ügyes mozgására viszont felfigyelt az utánpótlás tehetségeket kereső futballedző. Így került a gyerekcsoportba. Ballábas lövéseivel gyakran keserítette az ellenfél kapusát. Igazi csatártehetség – mondják rá.

Nagy izgalommal készült a csapat – és természetesen a szülők is – a vasárnapi focigálára. Apukák, akik autóval rendelkeztek, vállalták a szülők és gyerekek Budapestre szállítását Monorról.

A stadion gyepén négy „kispályát” alakítottak ki, így egyszerre nyolc hatfős csapat játszhatott. Mindenki mindenkivel, a legtöbb pontot szerzett csapat kapta az aranyérmet.

Öröm volt nézni a pályán lelkesen futkározó kölyköket. A labda adott pillanatban elfoglalt helyét az egy kupacba sűrűsödő játékosok pillanatnyi helyzete alapján lehetett meghatározni. A taktikai fegyelem még kialakulása

kezdeti stádiumában volt. Az edzői utasítások ellenére a „fuss, ahol a labdát látod” természetes ösztöne diktált. Mint egy kis hangyaboly együtt hullámzott a kapuk között a két csapat.

A lelátó sem volt csendes. Minden szülő bízta, dicsérte, szidta, vagy látta el utasításokkal a csemetéjét. Amiből vásári hangzavarban éppen az érintettek nem hallottak semmit. Nem maradtak el a szokásos indulati „beszólások” sem. „A labdát nézd!” „Ne bénázz már!” „Ne dajkáld, add már le!” „Az a nagydarab melák megint elsodorta Pistit, mit csinál a bíró?” Mi tagadás, voltak erősebb „beszólások” is, amelyeket az izgatott szülők egymáshoz adresszáltak.

A hangulat nem lehetett különb egy Fradi-Újpest rangadón sem.

Mi is bízattuk Balázst, aki fegyelmezetten betartva az edzői utasítást, az oldalvonal mellett álldogálva várta, hogy hozzá kerüljön a labda. Az ő dolga volt csatárként gólokat lőni. Várt tehát, és ha feléje gurult a bőr, rácsapott. „Menj, menj!” – kiabáltunk lelkesen, ő pedig széleseben megindult a kapu felé.

Most is lestoppolt egy ügyesen felé küldött labdát. S már emelte a lábát, hogy elrúgja.

A lendülő láb megállt a levegőben. Balázs csodálkozó szemmel bámult a labda elé. Döbbsen néztük: mi történt vele?

Köveltük figyelő tekintetét, és íme, a labda előtt, egy kis virágon, pihent: egy lepke! Gyönyörű, színes szárnyait vidáman illegette. Az ellőtt labda pontosan telibe találta volna.

Nem tartott sokáig, csak néhány másodpercig. Akkor a pille kitárta szárnyait, és felröppent. Vidáman tovaszállt.

Balázs még utána nézett, majd, mint aki álomból ébredt, sebesen a kapu felé tört: Goóóóó!

A nézőtér egy kis időre elhalkult. A kedélyek lecsillapodtak.

„Milyen kedves kisfiú” – törte meg valaki a csendet. Talán épp egy ellenfél apuka szájából hangzott el.

Melegség járta át a szívemet. Büszke voltam kis unokámra.

Mert egy szép gólnál is többet ér egy pillangó élete...

2016. július.

RÖVIDKARAJ

Linda beállt a SPAR parkolójába. Amíg a bevásárló kocsival a bejáratig ért, még egyszer végiggondolta, mit kell vásárolnia. Péntek volt, ő is a munkahelyéről jött, két napra, a hétvégére kell ellátni a családot. Tulajdonképpen most az egyszer kivételesen csak szombatra kell főznie, vasárnap anyósáék-nál ebédelnek, a nagypapa 70 éves születésnapját ünnepelik.

Úgy tervezte, hogy zöldségleves lesz, majd rántott hús krumplicipürelével, ha van szép saláta, salátával. Édességet nem készít, a Nagyi egész héten süt-főz az ünnepre, elég, ha vesz valamilyen fagyaltot. Eper és karamell a kedvenc, egy dobozban kapható. És valamit reggelire és vacsorára. Egy nagy üveg narancslé neki és a 8 éves Zolinak, egy sör a férjének.

A zöldséges pultnál kezdett, mindjárt a bejáratnál. A leveshez kell sárgarépa – abból van még elég otthon –, 4 szál fehérrépa, karalábé, férje a zellert is szereti. Hagyma, krumpli van otthon, a szükséges fűszerek is. Örömmel fedezte fel a szépen fóliába csomagolt jégсалátát, ezt mindnyájan nagyon szerették. Gyümölcsöt a párja vállalta.

Petruska! Majd elfelejtette a legfontosabbat. A petrezselyem adja a leves igazi ízét.

A hentes pultnál kicsit elidőzött. Még nem döntötte el, a disznó melyik részéből készüljön a rántott hús. A kínálattól tette függővé.

Némi töprengés után a rövidkaraj mellett döntött. Nem volt már sok belőle, igazán gyönyörű, friss darab volt, nyilván mások is ezt vitték leginkább.

Három szép szeletet kérek – mondta a jókedvű idősebb hentesnek. A meseter sem volt fából, jól megnézte a csinos asszonyt.

Kicsontozzam, kedves? – kérdi előzékenyen.

Nem, köszönöm, csonttal együtt sütöm. Úgy igazán ízletes.

Jó ízlése van, asszonyom – udvariaskodott az eladó. *A három szelet elég lesz?*

A férjem nem nagyétkű, a gyerek csak 8 éves, mindig ennyit szoktam.

A hentes átnyújtotta a csomagot, de azért megkérdezte: *látja, már csak két kisebb szelet maradt. Nem akarja mégis elvinni?*

Linda ingadozott. A hús kivételesen szép volt, elállhat egy hétig is a mélyhűtőben.

Tudja mit? Elviszem – döntött végül.

Váljék egészségükre – nyújtotta át a második csomagot is.

A többi már gyorsabban ment: ½ kg kenyér, 6 zsemlye, légmentesen fóliázott téli szalámi, tej, vaj, sajt. Itt egy kicsit megrekedt, mert elálta a szűk közlekedőt egy idősebb hölgy, aki hosszasan válogatott a sajtok közül. Leemelte mindegyiket egymás után, s ahogy megfigyelte, mindig az árcédulát olvasta először. Hatvanas nyugdíjas lehet, állapította meg róla. Öltözetéből is látszik, szerény körülmények között élhet.

Elnézést – mondta, és biztos kézzel nyúlt az ementáliért. Férje kedvence, tudta, hol találja. Fagylalt, italok, és máris a pénztárhoz igyekezett. Hétvége lévén, elég hosszú volt a sor. Számba vette, hogy nem felejtett-e el valamit, és csak azután nézett fel. Előtte a sajtoknál válogató nő rakta a szalagra a vásárolt árut. Volt ideje megfigyelni. Szépen, katonás rendbe rakott mindent, néhányszor változtatott a sorrenden. Majd a sor végére tette a „következő” feliratú táblát.

Most már felkeltette a kíváncsiságát: vajon miért rakosgatta olyan gondosan sorba azt, amit vásárolt.

Tüstént fény derült erre is. Gondosan figyelte a pénztárgépet, ahogy a pénztárosnő „lehúzta” a tételeket. Számolt magában, míg egyszer megszólalt: *Mondja kedves, mennyi most az összeg? Csak 700 forint van nálam.*

A pénztárosnő nem is csodálkozott megszokta már.

675 forint. Megálljak?

A nő átadta a pénzt, megszámolta a visszajáró 25-öt. A szalagon maradt egy kis tábla csokoládé, és egy túrós táská.

Lindának összeszorult a torka. Önkéntelenül a „következő” tábla felé nyúlt, és áttette a csokoládé elé.

A pénztárosnő megértette. *A magáéhoz számoljam?* – kérdezte halkán.

Linda felriadt. *Igen, természetesen* – ő is halkra fogta a hangját. Majd egy határozott mozdulattal kiemelte csomagjai közül a két szelet rövidkarajt, és a túrós táská mellé tette. Ellépett a pénztártól, és a három csomagot észrevétlen a sokat megélt karkosárba rakta.

Áldja meg önt az Isten, asszonyom – suttogta a pénztáros.

A szombati ebéd nagyszerűen sikerült.

Kiváló volt a rántott hús, annyira ízletes, hogy még egy szelettel meg tudtam volna enni belőle – dicsérte meg a férje.

Az utolsó szeleteket hoztam el. Sajnos, nincs több – hazudta Linda, és boldog volt, hogy az igazat hazudta.

2019. augusztus 12.

TARTALOM

ELŐSZÓ.....	4	NYOLCVAN LETTÉL.....	45
EDIT VERSEI		NYOLCVANNYOLC ÉV.....	46
I. fejezet HANGULAT.....	6	SZILVESZTERI AKROSZTICHON.....	47
ANYA!.....	6	ÖTSZÁZADIK.....	48
EMLÉKEK ÚJTJÁN.....	7	SZERETET A NEVE AZ ÉLET VÍZÉNEK.....	49
KENYÉR ÜNNEPE.....	8	SZÓBÓL ÉRT A MAGYAR EMBER.....	50
KORAI CSALÓDÁS.....	9	VERSEK SZÜLETÉSE.....	51
LÁTOK.....	10	ÚJ NAP, ÚJ HAJNALÁN.....	53
KÍVÁNOK TINÉKTEK!.....	12	III. fejezet TERMÉSZET.....	54
MOSOLYGÓS SZARKALÁB.....	12	ÉBREDŐ TERMÉSZET.....	54
LEHAJTOM FEJEMET.....	13	ÉLETET AZ ÉLETÉRT.....	55
NÉVNAPODRA.....	14	ESS, ESŐ, ESS.....	55
NINCS TÖBB ELADÓ LÁNY?.....	15	FÜSTI FECSKÉS HAJNALOK.....	56
ŐSZI ANZIKSZ.....	16	FECSKÉKKEL ÉNEKELEK.....	57
RÓZSÁS ÜZENET.....	17	HAJNALI LÁTOMÁS.....	58
SÁTÁNI ÁLOM.....	18	HERVADÓ SZÉPSÉG.....	59
SOK ÉVE ENNEK, Ó DE RÉG VOLT.....	19	JÉGVARÁZS.....	60
SUTTOGÓ SZAVAKTÓL.....	21	KÉSŐ ŐSZI MAGÁNY.....	61
SORS-KERESZTJE.....	23	KLÍMAVÁLTOZÁS 2021.....	62
SZERETET-LAKA.....	24	MA RÁM KÖSZÖNT A TAVASZ!.....	62
SZILVESZTERI JÓTANÁCSOK.....	25	NAP ÉS A HOLD.....	64
SZÜLETÉSNAPI KÖSZÖNTŐ.....	26	ÜZENET ÉRKEZETT.....	64
UTOLSÓ SZÓ JOGÁN.....	27	SORS-SZIMFÓNIA.....	65
TUDOK EGY SÍRÓSAT.....	28	SZABADSÁG SZÁRNYAIN.....	66
II. fejezet ÉS JÖNNEK SORBAN.....	29	VILLÁMOK CIKÁZNAK.....	67
A MAMA MINDIG VÁR.....	29	VIRÁGSZERELEM.....	68
A PILLANAT VARÁZSA.....	30	ZOKNI.....	69
AZ EZREDIK.....	30	IV. fejezet ÁLOMKÉPEK.....	70
BIZTATÓ JELEK.....	33	ÁLOMFEJTÉS.....	70
BOLDOGÍTÓ IGENHEZ.....	34	A TÓ VARÁZSA.....	72
BÚCSÚZIK A NYÁR.....	35	HAIKUMAGYAR MÓDI.....	73
CSIKOROG A FOGASKERÉK.....	36	AMIKOR LEÁLLT A FACEBOOK.....	74
FELEDÉKENY LETTEM.....	37	BEHUNYT SZEMMEL.....	75
HARAMIÁK EMBERBŐRBEN.....	38	RECEPT AZ ÉLETHEZ.....	76
HATÁRTALAN BARÁTSÁG.....	39	V. fejezet GYERMEKVERSEK.....	77
HIDEG ŐSZI REGGEL.....	40	ELSŐ LÉPÉSEK.....	77
HIDEG TÉLI ÉJSZAKA.....	41	BOLDOGSÁG DALA.....	78
HÚSVÉTI IMÁDSÁG.....	41	GYÍK-MESE.....	79
KÉSEI SZERELEM.....	42	HÍVOGATÓ-CSALOGATÓ.....	80
LÁSD AZ ÓCEÁNT.....	43	INDULÓ.....	82
NAPI SÉTA NYOMÁN.....	44	KAKUKK CSAPAT.....	83
		KEZDŐDIK A NAP.....	85

KÍVÁNOK TINÉKTEK!.....	85	SEMMI KÜLÖNÖS	126
KIS CSIRKÉK ÉS A KUKAC.....	86	GÖRÖNGYÖS ÚTON.....	127
MACKÓ-KIÁLLÍTÁS.....	87	BIZALOM	128
MACKÓ-MONDÓKA.....	88	JÓ KEDVVEL.....	129
MÁS EZ A NAP,MINT A TÖBBI	89	KÖDÖS ÉJSZAKA	130
MOCSÁRJÁRÁS APRÓFALVÁN.....	90	SZEPTEMBER	131
ZÜMI-MESE	91	PIROS PETTYES KERÉKPÁROM	132
VI. fejezet VILÁGJÁRVÁNY IDEJÉN	92	SZERETET-ORSZÁG	132
2020 BALLAGÁS.....	92	II. fejezet CORONA-VÍRUS.....	134
A SÁTÁN KÖZTÜNK JÁR.....	93	KORONA VÍRUS.....	134
ADVENTI IMÁDSÁG.....	94	VÍRUS-BAJOK.....	135
BÁR ELMARADT A LOCSOLÁS.....	95	SZABAD LEVEGŐN.....	135
CSAK VISSZETEKINTVE		III. fejezet FILOZÓFIA.....	137
ÉRTETTELEK MEG	96	AZ EMLÉKEZÉS	137
BIZTATÓ SZAVAK.....	96	ELSŐ TANÍTÁSI NAPOM	138
ELÉG MÁR !!!ELÉG VOLT.....	97	EGYENSÚLY.....	139
EMLÉK AZ UTÓKORNAK.....	98	FELMELEGEDEÉS.....	139
HATVANHARMADIK NAP.....	99	KÍVÁNCISISÁG	140
IMMÁR KICSIT KÖNNYEBB.....	100	ORKÁN.....	141
HIÁBA A PARANCS!.....	101	PARTOT ÉRTEM.....	142
FOHÁSZ.....	102	REINKARNÁCIÓ.....	143
KARANTÉN S A REMÉNY	103	TEST ÉS LÉLEK.....	144
KÉRDÉSEK ÉS KÉRÉSEK	104	IV. fejezet HAZAFIAS VERSEK	145
KÉTEZERHÚSZ MÁJUS ELSŐ		MÁRCIUS IDUSÁN	145
VASÁRNAPJA	105	OKTÓBERI SZONETT	146
KÉTEZERHÚSZ ANYÁK NAPJÁRA.....	107	V. fejezet NÉPKÖLTÉSZET.....	147
MIKOR BETELT A POHÁR.....	109	A RÓNÁN.....	147
KETTŐS MAGÁNYBAN.....	110	NINCSEN RÓZSA.....	148
KÖNYÖRGÉS ISTENHEZ	111	VI. fejezet TERMÉSZETVERSEK.....	149
MAGÁNYBAN	112	BOLONDOS JÚNIUS.....	149
SZEMÜVEG NÉLKÜLI 3D	113	VIHAR	150
MIKOR AZ EMBEREK.....	115	TISZAVIRÁGOK	151
ÚJRA SZABADON	116	A JUHARFA MESÉJE.....	151
VII. fejezet HONVÁGY.....	117	BARÁTOM, AZ ÖREG HÁRSFA.....	152
A SÍRON TÚL IS.....	117	VII. fejezet VALLÁSOS VERSEK.....	153
LELKI ROKONSÁGBAN.....	118	BŰNBEESÉS	153
MIKOR A NAP LEMENŐBEN	119	HAJNALI MISE.....	154
TESTAMENTUM.....	121	KERESZTBŐL FESZÜLET	155
VERGŐDÉS.....	121	VIRÁGVASÁRNAP 2020.....	156
		PILLESZÁRNYON.....	156
		TEHETETLENÜL, INDULATTAL.....	157
LÁSZLÓ VERSEIÉS NOVELLÁI. 122		VIII. fejezet NOVELLÁK	158
I. fejezet A KÖLTŐ ÁLMODIK.....	123	FÉNYKÉPEZNI TILOS.....	158
ÁLOMSZÉP.....	123	PILLANGÓ	159
ÁLMODTAM EGY MÁS VILÁGOT.....	124	RÖVIDKARAJ	161
HÓBORTOS ÁPRILIS.....	125		
TÜNDÉREK FARSANGJA	126		

Kedves Olvasó!

Hatodik verseskötetünket tartja kezében, zömmel az utóbbi két évben született munkáinkat.

Rendkívüli körülmények között írunk verseket, a járvány miatt kényszerű házi fogságban. A költő lelke szeret szabadon szárnyalni, a kalitkát nehezen tűri.

Verseink is nehezen szabadultak a kényszerű fogságból, de hirdetik egyúttal a gondolat szabadságát.

Hittel és bizalommal nyújtjuk át alkotásainkat abban a reményben, hogy viszünk egy kis színt a hétköznapiakba.

Fogadják szeretettel a hatodikat, mint ahogy szeretettel fogadták az előző ötöt is.

Edit és László

9 786150 124377

2990 Ft

BiborSzínű alkotás